

Centre Excursionista de Badalona

2
0
0
7

www.cebadalona.org

LA TEVA BOTIGA DE MUNTANYA

EPIRI[®]
MOUNTAINS
www.ePiriMountains.com
**OUTDOOR
TREKKING
ALPINISME
ESCALADA
TECNOLOGIA GPS
MATERIAL ESQUÍ**

Membres de la Junta

President: Josep Montes

Vicepresident: Josep Martínez

Administració

Secretaria i Tresoreria: Sílvia Ribas

Teresa Lagunas

Seccions

Escalada: Rafel Vicente

Alta Muntanya: Joan Pera

S'enderisme: Santi Cebrián

Jaume Suñol

Bicicleta de muntanya: Martí Montanyà

Tennis taula: Lluís Ferrer

Comunicació

Butlletí: Quim Carreras

Pàgina web: Martí Montanyà

Lluís Pujol

Serveis

Documentació: Jaume Suñol

Manteniment: Llorenç Molero

Material tècnic: Joan Oliveras

Rafel Vicente

Foto portada: Bretxa Peyte (Manel Orbay)

Sumari

Editorial 5

Seccions

Alta Muntanya 7

Bicicleta de muntanya 14

Escalada 18

Senderisme 22

Tennis de taula 30

Articles

Pedals de Foc. Una part del Pirineu

en BTT 32

David Company

Expedició al Pamir 38

Pito Costa

Un fet important per la nostra entitat

i per Badalona 42

Jaume Suñol

53 Caminada de Regularitat per la

serralada de Marina 44

Festa del Badiu 47

Escalada teràpia psicològica 49

Jordi Renom

Khan Tengri 50

César Armengod

Perú: Muntanyes d'insomi, país de

contrastos 54

Jordi Bel

Besiberri. Punta Passet 58

Jaume Suñol

Els Eristes 62

Manel Alfambra

L'àlbum del C.E.B. 64

Breus 66

Centre Excursionista de Badalona

C/ Sant Anastasi 14 2on

Tel. 933 894 397

www.cebada.org

Adherit a la Federació d'Entitats

Excursionistes de Catalunya i a la

Federació Catalana de Tennis de Taula.

Medalla d'Or de Repoblació Forestal.

Aquest butlletí ha estat imprès en paper reciclat

Vins Teixidó

(ca la Ramona)

des de 1902

Vins a dojo • Caves

Canonge Baranera,
125-127

Tel. 93 384 00 50

08911 Badalona

La Bolera

ESPECIALITATS EN CARNS A LA BRASA
MENJARS CASSOLANS

Diagonal de la Costa Brava, 10 (Canyet)
08916 BADALONA (Barcelona)

COLONIA SANT JORDI
93 395 36 05

corredoria d'assegurances, S.L.

RALLO

Av. Martí Pujol, 15-21
08912 BADALONA
Tels. 93 384 67 00 / 68 00
Fax 93 384 47 66

Editorial

Com cada any pels volts de l'estiu, arriba el moment de passar revista a les activitats realitzades durant la temporada i com no, la ferragosa tasca de preparar una nova edició del butlletí. Document per un altre banda, d'elevada importància, ja que, és el lloc on any rere any s'escriu la història de l'entitat.

El temps passa inexorablement per tothom i no ho fa menys per la Junta. Aviat farà quatre anys des que vaig tenir l'honor de ser escollit president del centre i és hora de fer balanç de la feina feta, així com de plantejar nous reptes de cara al futur més immediat.

No seria difícil elaborar una llarga llista de fites aconseguides, ni enumerar les activitats realitzades: cursets de formació en escalada, alpinisme, o iniciació a la muntanya, o bé els programes quadrimestrals, les curses de regularitat, actualment dins de la Copa Catalana, la pàgina web o la tornada a la festa del Badiu. Ni tampoc parlar del capítol de gestió. on amb unes comptes sanejades hem pogut organitzar la secretaria, la gestió de socis, etc.

No seria just però, apropiar-me d'uns mèrits que són de tots els que d'una manera o altre i dia rere dia, han contribuït a fer-ho realitat. Crear un bon ambient, un "bon rotllo", ha estat potser el gra de sorra més significatiu aportat al llarg d'aquest mandat.

No puc dir que hagi estat fàcil, ni que tot han estat flors i violes, però si que les satisfaccions superen amb escreix els mals moments viscuts. Serveixin doncs aquestes línies per llançar un agraïment sincer a tots vosaltres per la feina feta, tot afirmant que independentment del resultat de la propera assemblea, ha estat un privilegi ser el president del Centre Excursionista de Badalona.

Han quedat coses al tinter per les que caldrà continuar treballant amb empena. El nou local al carrer de la Costa, promès en massa ocasions per l'ajuntament, n'és una d'elles. La recerca d'una fórmula per atreure gent més jove n'és una altre. Caldrà continuar reflexionant sobre el paper que ha de jugar el centre en la societat i anar adaptant progressivament els serveis i l'oferta a les noves demandes.

Bé, no vull acabar aquesta editorial sense recollir l'acte realitzat durant el passat mes de juliol al Museu, on es va celebrar el retorn a Badalona del fons arqueològic espoliat el 1940 a l'Agrupació Excursionista de Badalona, rendint un sincer homenatge a les persones fundadores de l'agrupació. Acte que va servir per posar de relleu, un cop més, el paper que inicialment l'Agrupació, i posteriorment el Centre Excursionista, ha jugat en la història de la nostra ciutat. Gràcies a en Jaume Sunyol ho hem pogut documentar per a la memòria de tots.

Moltes gràcies.

Josep Montes
President del C.E.B.

On són els teus límits?

Hostal

----- **SOLIMAR** -----

Caritat, 29 • Tel. 93 389 50 03 - Fax 93 389 54 78
08911 BADALONA

Alta Muntanya

Així com la passada temporada les condicions hivernals per a la pràctica de l'alta muntanya i de l'esquí varen ser excel·lents, aquest any la neu ha sigut la gran absent. Sembla que el progressiu escalfament del planeta sigui una de les causes d'aquesta disminució progressiva de la innivació als Pirineus. Només algunes pistes d'esquí, a compte d'un dispendi energètic gegantí, han estat capaces de mantenir les pistes enfarinades, dibuixant línies sobre prats d'herba verda.

Gràcies a les webs i fòrums d'intercanvi d'informació sobre les condicions de les diferents zones, canals i cascades, els més afortunats d'activitat han pogut tenir accés a conèixer els pocs indrets on poder fer alguna sortida. Llocs que, per un altre banda, han estat abarrotats de cordades mentre les condicions s'han mantingut. La cara i la creu de les noves tecnologies!

Seguint la línia dels darrers anys, des de la secció d'alta muntanya hem continuat organitzant activitats de formació, amb l'objectiu

principal de millorar la seguretat i la tècnica, alhora d'abordar qualsevol activitat de muntanya.

Curs de Progressió per Vies Ferrades

Aquesta acció formativa ha estat la primera que s'ha realitzat a Catalunya. L'increment progressiu de practicants d'aquesta modalitat, ha fet necessari el disseny d'un programa i continguts específics dels coneixements que han d'adquirir els practicants d'aquesta activitat. Aquest curs s'ha realitzat amb la col·laboració de la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya. Concretament ha estat un curs de promoció tutelat per l'Escola Catalana d'Alta Muntanya i impartit per l'instructor Josep Vergara. Així mateix, el curs ha format part del programa Dona i Esport, subvencionat per la Generalitat, i on les dones van tenir la inscripció gratuïta.

El nombre d'inscrits va ser de 9 persones, on les "Xicotetes" dominàvem àmpliament.

Curs de progressió per vies ferrades.

El curs, desenvolupat entre el 31 d'octubre i el 14 de novembre de 2006, constava d'un apartat teòric, realitzat al local de l'entitat i d'unes sortides pràctiques. El material, les tècniques de seguretat i la progressió per vies ferrades, van constituir els temes tractats. Les sortides pràctiques es van desenvolupar a Montserrat, amb la remuntada del la canal Joc de l'Oca i la ferrada Teresina. I a Oliana, amb l'ascensió de la ferrada d'Oliana.

Curs de progressió per vies ferrades.

Jornades d'Iniciació a l'Escalada en Glaç

La temporada passada, alguns dels habituals de la secció ja vàrem detectar la necessitat d'aprendre a moure'ns amb certa facilitat en el gel. Als corredors de neu, és habitual trobar ressalts de gel per superar, i tot i que tothom fa el que pot, és necessari tenir els recursos suficients per fer-ho amb la màxima seguretat.

Diuen que a vegades mengem més amb la vista que amb l'estómac. Bé doncs, tot i les pèssimes condicions de neu d'aquesta temporada, ens vàrem embranchar en l'organització d'unes jornades d'iniciació a l'escalada en glaç.

El curs va constar d'una sessió teòrica, realitzada al Centre, i un cap de setmana de pràctica. El soci i amic César Armengod (alpinista i instructor de l'ECAM, Escola Catalana d'Alta Muntanya) va ser el director

del curs. Pito, Fede, Maria, Ferran, Núria i Pep vam ser els cursetistes. Material específic d'escalada en glaç, ús de piolets tècnics, grampons, cargols de gel, posició, progressió, etc., van ser alguns dels continguts. La manca de neu ens va portar a la Coma de l'Orri, on en un ressalt d'uns 15 metres, vam passar el dia posant en pràctica els coneixements adquirits. Malauradament, el mal temps i la nevada, que no havia caigut durant tota la temporada, ens va impedir gaudir de les pràctiques adequadament.

L'activitat alpina dels habituals de la secció ha estat extensa i variada. No cal repetir que la manca de neu ha condicionat el tipus d'activitat desenvolupada, tot i que ningú s'ha quedat a casa per aquesta raó.

Són destacables les dues expedicions a cims de més de 7000 metres, que socis del

Centre han realitzat aquest estiu del 2007. El Korzenevskaya (7105m), a la serralada del Pamir, al Tajikistan, duta a terme per en Pito Costa i en Quim Aymerich. I el Khan Tengri (7010m), a la serralada del Tien-Shan, al Kazakhstan, assolit per la ruta Solomatov de la cara nord, participada per en César Armengod, conjuntament amb companys d'altres entitats. Ambdós articles estan inclosos a les pàgines d'aquest butlletí i narren les vivències viscudes prop d'aquests gegants. En qualsevol cas, des de la direcció del centre els hem de felicitar per l'activitat realitzada.

El mes de març vàrem visitar la ferrada de Centelles, complementant les pràctiques del curs. A les sortides de la secció, quan aconseguim ser més de vuit, fem una festa. En aquest cas n'erem 12, els que atrets pel famós pont de mico, ens hi vàrem atrevir.

El descens de les Faixes Tancades, amb unes espectaculars vistes del delta de l'Ebre, mentre es concatenen una desena de ràpels, o bé una escapada de cap de setmana a Andorra per descobrir les ferrades de Sant Julià o Canillo, han estat altres activitats realitzades.

Al final d'aquests paràgrafs s'adjunta un llistat d'altres activitats realitzades durant la temporada per membres de la secció. Aquest reproduïx les ressenyes publicades a la pàgina web del centre, on es pot trobar informació pràctica i concreta de cada una d'elles. A la pàgina web www.rocsandpics.net també podeu trobar experiències d'alguns dels nostres companys.

Com ja hem esmentat en altres ocasions, l'activitat pròpiament alpina es desenvolupa en cordades de 2, 3 o 4 persones a tot estirar. Així mateix comporta una formació, experiència i nivell de compromís, que sovint fa molt difícil -i a la vegada molt arriscat- el

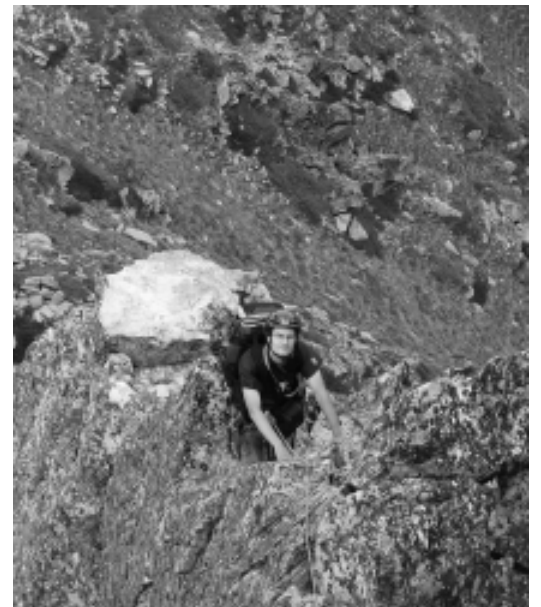
fet de programar sortides col·lectives d'aquesta disciplina. És per això que, a l'igual que en l'escalada, les activitats de la secció s'han de presentar com un sumatori d'activitats individuals.

Mereix el nostre comentari la sortida realitzada el passat mes de juny al Midi d'Ossau, on després d'un grapat d'hores i un descens entretingut (amb caiguda de pedres i dificultats en la recuperació de cordes inclosa), es va assolir el cim d'una de les puntes d'aquesta bonica muntanya.

O bé l'exploració de la paret nord del Pedraforca, amb les Vies Estasen i Omedes, que ens van permetre descobrir la grandiositat d'aquesta paret. Infranquejable a primer cop d'ull, hi vàrem haver de marxar corrents, degut a una tempesta prop del final de la mateixa via Omedes. Hi haurem de tornar per acabar-la!

La nord del Perdut, una altre clàssica, o bé la cresta Peiraforca al Roc Colom, a la vall de Campcardós, feta per dos cordades al llarg de la temporada.

Cresta Peiraforca-Roc Colom

Ascensió amb raquetes al Puigpedrós.

En Jordi Patau ha participat aquest any a les estades de Joves Alpinistes, que la federació organitza anualment als Alps. Gran oportunitat per introduir-se al món alpí i agafar experiència tot culminant diversos quatre mils.

Continuem destacant l'activitat solitària d'en Pep Giralt que, any rere any, amb el seu projecte d'assolir tots els 2900's del Pirineus, ens fa descobrir a través de les seves ressenyes a la web, indrets fabulosos on perdre'ns.

També mereix menció la frenètica activitat dels nostres socis de Rocs&Pics: en Dario, en Juanma, na Guillen, n'Anabel o bé en Joan. Tots ells amb més o menys intensitat, no paren d'encadenar cims dels Pirineus. A aquest ritme la llista de 3000's aviat quedarà exhaurida.

També és destacable la visita a las Dolomites per part d'en Ferran i na Maria, on han aconseguit diverses escalades i han resseguit les sempre magnífiques vies ferrades.

No voldríem deixar en l'oblit l'accident que es va produir a la Cresta d'en Ferran, el 19 de maig de 2007, on en el transcurs d'una activitat on participaven diversos socis de l'entitat, en Kiko, un company de les terres de Lleida, hi va perdre la vida.

A continuació, s'acompanya un llistat d'algunes ascensions que destaquem aquesta temporada:

Eristes Nord, Central i Sud. Setembre 07.

Pic d'Escobes (2.781). Juliol del 07.

Midi d'Ossau. Juny 07.

Cresta Peiraforca-Roc Colom. Juny 07.

Pic Balaitous i Gran Facha. Juny 07.

Via Omedes (Pedraforca). Juny 07.

Roca Colom (Circ de Concros). Maig 07.

Cara Nord del Mont Perdut. Maig 07.

Robiñera i Cañon de Añisclo. Abril 07.

Punta de las Olas. Gener 07.

Cilindro de Marboré. Gener 07.

Via Estasen (Pedraforca). Novembre 06.

Pic Alt del Griu (2.876). Octubre 06.

Curses de Muntanya

Seguidament farem un recull de les curses més destacades, on membres de l'entitat han participat durant aquesta temporada. Déu ni do quines comes!

17/9/06 Cursa de muntanya TAGA 2040 (R.Molina, Marc V., Martí.M.). Copa Catalana Curses muntanya FEEC 2006. 23kms.

01/10/06 Mitja Marató Sant Llorenç del Munt (R.Molina, Martí.M.). 22kms. Copa Catalana Curses muntanya FEEC 2007.

12/11/06 Cursa de muntanya de Tivissa (Martí.M.). 23kms.

03/12/06 Cursa de Muntanya Castell de Burriac (Marc F., Martí M.). 22kms. Copa FEEC 2007.

25/3/07 Cursa de Muntanya EL Puigneulós (Ricard, Marc V., Martí M.). 18kms. Copa FEEC 2007.

20/5/07 Cursa de muntanya de Berga (Martí M.). 24kms.

04/6/07 Cuita el Sol (Marc F., Martí M.). 4kms. Copa FEEC 2007.

29/7/07 Triatló de muntanya de Malgrat (Pedro G., Martí M.). 500m, 14kms, 5kms.

19/8/07 Carrera pedestre de Javierrelatre (Martí M.). 7,2kms. Copa Alto Gállego.

08/9/06 Burriac Atac (R.Molina, Martí.M.). Copa Open FEEC 2007. 15kms.

Ordessa.

Fotografies: Ascens i descens del Tuc de Mulleres.

Esquí de Muntanya

Aquest ha estat el pitjor any per fer esquí de muntanya, des que em dedico a fer aquesta activitat. Un autèntic desastre! La poca innivació a les serralada dels Pirineus i fins i tot als Alps, ens han deixat amb les ganes de fer una de les activitats de muntanya que considero més gratificants. Quan va arribar el novembre esperàvem les primeres nevades que no van arribar. Per Nadal, ja acostumats d'altres anys a les condicions insuficients per esquiar, uns pedalejàvem i els altres escalaven a l'espera d'aquestes nevades que no es van produir fins avançada la temporada i en comptagotes. Només a la zona dels Pirineus més atlàntics van gaudir de nevades importants fins a cotes baixes i van poder esquiar en cims on, normalment, no és freqüent esquiar-hi. Massa lluny per a nosaltres! I més

encara pels que no ens agrada massa fer llargues quilometrades el cap de setmana. Tot i això, les poques excursions que hem fet han estat en molt bones condicions. Fins el mes de març no ens calcem els esquis i ho fem amb una neu excepcional: el dissabte fem el Tuc dera Pincela i el diumenge una travessa cinc estrelles, la que enllaça la Boca Sud del Túnel de Viella amb la Boca Nord, tot ascendint al Tuc de Mulleres. El descens, per la vall del riu Nere, amb una neu espectacular! La millor sortida de la temporada. Dues sortides més de primavera conclouen la minsa activitat d'aquesta temporada. Dos itineraris que repetim últimament degut a la seva varietat i elegància. La primera, al refugi de la Restanca, on fem la volta al massís dels Besiberris. La segona, per variar, l'Aneto i el corresponent descens per Aigualluts i la Maladeta: una autèntica festa col·lectiva! Cada any trobem menys neu a final de temporada, que acostuma a ser a mitjans del mes de maig. La referència de la neu que trobem al Pla d'Aigualluts en aquesta última sor-

tida, que repetim any rere any per les mateixes dades, ens serveix per observar aquest fet. No sabem si és ben bé un efecte de l'anomenat canvi climàtic, que ara està tan de moda, però que els muntanyencs ja fa anys que l'observem i en parlem. Per a nosaltres, tot això no és nou. En tot cas, a veure si l'any vinent podem fer l'activitat que últimament estàvem acostumats.

Algunes de les ascensions i travesses que destaquem aquesta temporada són les que es detallen a continuació:

Coll de Noucreus-Noufonts (març del 2007).

Tuc dera Pincela i travessa Boca Sud-Boca Nord amb ascensió al Tuc de Mulleres (març del 2007).

Volta als Besiberris amb ascensió al Besiberri Sud i Tumeneja Nord (maig del 2007).

Aneto i Maladeta (maig del 2007).

Pep Montes
Pito Costa

Bicicleta de muntanya

El que tenim en comú la majoria dels ciclistes que ens trobem els dijous al local, és la inquietud per anar més enllà de pedalar. I per això, tots ens hem format i hem practicat en tot allò relacionat amb el manteniment i la mecànica de la bicicleta. Aprofitant aquest esperit, hem fet el segon curset de mecànica bàsica de la bicicleta per a no iniciats. Amb aquest, ja és el segon curs que impartim per professors del mateix centre. A ells els hi volem agrair la seva col·laboració. El primer curs fou organitzat conjuntament amb l'Ajuntament de Badalona, dins del programa de la Setmana per la mobilitat sostenible i segura. En aquest curs varen participar sis alumnes. En el segon hi van assistir cinc persones. Ambdós es van dur a terme a les instal·lacions del Centre Cívic de Dalt La Vila. A l'aula vam fer les classes teòriques amb una bicicleta que ens va servir per il·lustrar tot allò que s'anava explicant. També es van ensenyar les eines bàsiques per a fer un bon ús i manteniment de la bicicleta (clau múltiple, extractor bieles, tronxa-cadenes,

etc.). En el pati interior del Centre Cívic es van fer unes pràctiques utilitzant les bicicletes dels propis alumnes. En concret, es van netejar una de les bicicletes, es van ajustar els canvis de marxa d'una altra i es van revisar l'eix i rodaments de la roda posterior. Tenim la intenció de fer noves edicions d'aquest curs; per tant si esteu interessats, o teniu coneguts que n'estiguin, ens ho feu saber per tenir-ho en compte alhora de fer la programació quadriestral del CEB..

I ara revisem una mica la temporada

El pont del Pilar ens dona quatre dies per endavant, els quals aprofitem per marxar cap a la serra de Guara, un lloc que ja feia molt de temps que se'ns havia posat entre cella i cella. Passem dos dies al camping d'Alquezar, des d'on fem un parell de sortides per camins poc transitats, on les vistes sobre el Monte Perdido i el Cilindro ja emblanquinada ens acompanyen. Després, tot ciclant, anem cap al poble de Rodellar,

Sortida per la serralada de Marina

on passem la nit en una mena de refugi alberg portat per una catalana. L'endemà tornem a Alquezar on s'havien quedat els cotxes i cap a casa. Els dies passen volant

El 28 d'octubre anem amb el Paco, la Neus, i el nostre nano muntat al carro adaptat per a Btt, a fer la Via verda del Ferro, que surt de Ripoll i ens porta fins al Carregador de Toralles. Uns 7km. Un cop aquí, com la sortida ens queda curta, decidim enfilarnos directament cap a Ogassa, on arribarem fent alguns pendentos forts per una pista bastant bona. Al final ens sortiran uns 20kms.

Al desembre '06 teníem previst anar a la Serra de Montsant (per segona vegada), però finalment les previsions meteorològiques no ens van permetre sortir, i vam fer una volta per la Serra de Marina.

Pel gener, amb poc fred i sense rastre de neu als Pirineus, fem una volta per la nostra estimada Serra de Marina. Aquest cop ens arribem al Castell de Burriac, que ja feia temps que no hi anàvem. És una ruta que sempre ens emociona per la singularitat del Castell, però dura per la distància i els tren-

Rura del Ferro

cacames que es succeeixen. Al final, segons per la banda que s'hi pugui, tocarà arrossegar la Btt un bon tros a peu. La tornada, la vam fer mig per muntanya, mig per carretera.

El maig, just abans de les nostres festes, ens arribem de Badalona fins a Collserola, tot passant per Torre Baró, amb una ronda per la part alta d'aquesta Serra. Ens surten uns 45kms tornant pel Besòs. La sortida la vam fer pujant pel riu i després d'embolicar-nos una mica pel polígon Borjas i Canyes i el barri Can Sanjoan de Montcada, vam aconseguir travessar pel nou pont per a bicis, cotxes i vianants de Montcada, que ens permet travessar per sobre del nus d'autovies que surten de BCN. D'aquí ja ens vam enfilarnos per les carreteres abruptes de Torre Baró, cap al Parc de Collserola. En aquest punt, el més alt de la part est de la serra, el Pep ens va deixar per motius professionals. Nosaltres vam seguir fins a coronar la carretera que porta al Parc del Tibidabo. Des d'aquí vam anar descendint per la part del darrera (nord). Ara si, gaudint de la part més obaga de la Serra amb corriols i pistes, entre l'espès i humit bosc de la zona de Sant Cugat. La part final la vam repetir baixant per Torre

Baró i, un cop a Santa Coloma ens vam dividir. La Núria directe cap a casa i els altres pel riu.

Pel juny, el diumenge 17 abans de la coca de Sant Joan, anem a la Vall de l'Avencó, al Montseny on fem uns 35kms amb parada a Collformic. Arribem amb cotxe a Aiguafreda, al barri de l'Avencó. Tot creuant la riera per un pont que hi ha en un berenador a l'inici de la vall, resseguim la pista que, suaument, remunta la riera del Pujol. Hem de creuar alguna cadena. Quan la pista comença a guanyar alçada més seriosament, veiem el primer rètol que adverteix: "Braú perillós". Seguim remuntant la pista i passem per davant del mas El Pujol. No hem de perdre la pista (compte amb una cruïlla poc evident, hem de seguir cap a l'esquerra). La pista finalitza en una altra de més ample, amb grava. Recorrem el darrer quilòmetre, de forta pujada. Accedim a un petit coll que, posteriorment, ens porta fins a Collformic. Reposem forces i comencem a recórrer el Pla de la Calma. Passat el Collet del Terrús hem de girar a la dreta i començar a baixar per un camí argilós. A voltes, la pista es perd

i hem d'anar a buscar les masies que, de baixada, es van veient. Acabem en una pista ampla, plena de grava (atenció amb les apurades de frenada). La volta finalitza a la mateixa vall de l'Avencó. Circuit força recomanable.

Per les vacances, com sempre, fem una pausa en les nostres sortides oficials, i cadascú, campí qui pugui. Uns cap a Islàndia, altres cap al sud de França, alguns travessen tota la serralada litoral de Tordera a Santa Coloma, i els més valents la travessa integral dels Pirineus. La qual trobareu explicada en la nostra pàgina web, dins la secció de Btt.

Tot i això les vacances s'acaben com cada any i comencem de nou una temporada, la 07-08, amb ganes i forces renovades. La primera matinal és per la Serra de Marina fins a Vallromanes, fent el recorregut a l'inrevés del sentit habitual. Aquest cop pugem pel dipòsit, i anem cap al coll de la Conreria, prenem la pista en direcció a la font de la Teula i després d'uns trams forts amunt i avall, arribem a la font d'en Gurri, que està totalment seca.

En direcció a Igmir (Marroc)

Caldrà que ploqui aquesta tardor!. D'aquí baixem pel coll dels Cirerers i la urbanització Can Corbera fins al golf de Vallromanes, traassem la carretera de Font de Cera i enfilem per Vallromanes cap al capdamunt de la Serra Litoral de nou. Decidim arribar-nos fins a l'Ermita de Sant Mateu i passem per la font del mateix nom, que també està seca. Un cop dalt del pla de l'Ermita baixem per la carretera d'Alella i pel camí del mig fins a Badalona.

Com a complement al resum, us volem donar a conèixer algunes de les pàgines web que nosaltres consultem per a obtenir informació, tant de mecànica com de rutes que, segur, us interessaran:

Rutes

<http://www.feec.org/central.php> a l'apartat d'enllaços.
<http://www.rutasbike.com/>
<http://www.amigosdelciclismo.com/>
<http://www.belmontebtt.com/> --> amb GPS per a novells
<http://www.bttmontseny.cjb.net/>

Pista propera a Espot

Palau Robert: <http://www10.gencat.net/probert/AppJava/cerca.jsp>
<http://www.viasverdes.com/>
<http://www.pedalades.com/>

A la pàgina web de "Amics de la bici", hi trobareu també força informació i enllaços a tota mena de pàgines relacionades amb la Bicicleta (associacions, mecànica, normatives, rutes...)
<http://www.amicsdelabici.org/>

Mecànica

<http://www.bikezona.com/manual/mecanica01.asp?seccion=MA>
<http://www.bikeweb.org/escuela/mecanica.pdf>

Núria Gómez
 Martí Montanyà

Escalada

Enguany, cal destacar la important activitat que ha fet el grup d'escalada. S'han obert quatre vies noves a Malanyeu, amb els noms de *Francesc Suñol*, oberta en sol-litari des d'abaix per l'amo i senyor de la zona de Malanyeu i que porta, naturalment, el seu nom. La via de *E-piri-mountains*, oberta des d'abaix per en Francesc Suñol i en Rafel Vicente (el nom de la via correspon al que té la tenda de Badalona, que ens va cedir gratuïtament el material per obrir-la) i la via de la *Montse Curto*, oberta des d'abaix, primer per en Francesc Suñol i posterior col·laboració d'en Rafel Vicente, dedicada a la Montse, la dona d'en Francesc. Per últim, la primera via *Badalona* a Malanyeu, oberta des d'abaix per en Francesc Suñol i en Rafel Vicente en homenatge a la nostra entitat.

Malanyeu val un cap de setmana per gaudir de tranquil·litat i bon menjar. I a qui li agradi escalar ara té moltes alternatives gràcies al CEB. De ben segur que totes les piades que s'escriguin a dalt de les vies en els pots de galetes que em possat, reflectiran l'agraïment de les persones que estimen la natura i que gaudeixen de l'aventura que ofereix l'escalada en un paratge paradisiac com es Malanyeu.

Però això no acaba aquí. Enguany tenim al Centre quatre monitors més d'escalada: en David Meya, en Pep Montes, la María Hernández i en Ferrán Llansó, i que juntament amb en Rafel Vicente, monitor de l'any passat, i en Joan Pera, instructor, el Centre disposa de cinc monitors i un instructor en escalada, per portar a terme la formació de futurs escaladors, que cada any participen en els cursos que ofe-

reix el Centre.

El proper curs d'escalada es realitzarà en els mesos de setembre i octubre i s'han triat llocs nous a les zones del Maresme, Montserrat i Tarragona, que ben segur feran mes atractives i divertides les activitats d'aquest curs.

Una altra activitat que ha portat a terme la secció d'escalada del Centre és un curs d'escalada en roca de nivell III o d'escalada en artificial, realitzat la primavera d'enguany i coordinat per en Joan Pera com a instructor. Ha sigut un curs de dificultat sostinguda ja que s'han emprat claus, empotradors, ploms, friends, ganxos i estreps, amb objectius com pujar per parets extraplomades passant tot el material disponible i sobretot, el correcte muntatge de reunions amb seguretat.

Aquest curs va servir també per que en Joan Pera acabés les pràctiques com a instructor de l'E.C.A.M. Els participants varen ser:

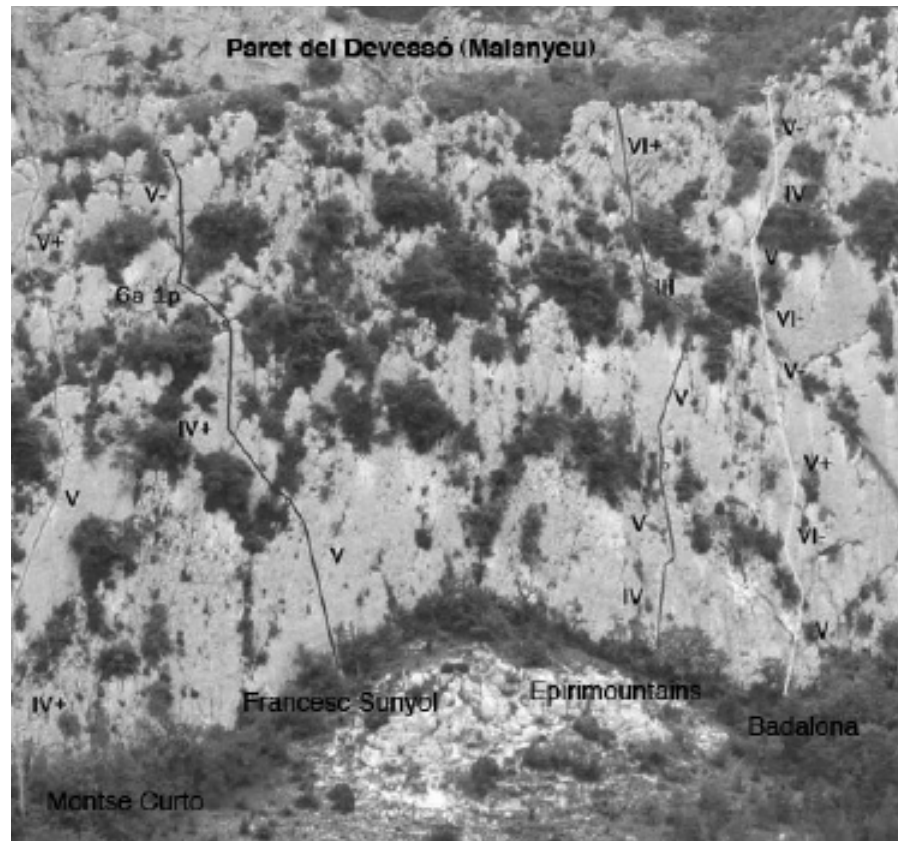
Ferrán Llansó, María Hernández, Jordi Patau, Pep Montes, David Meya, Mireia Jurado i Salvador Jurado. Les zones de pràctiques varen ser La Trona de Bertí (Centelles), Montserrat i Vilanova de Meià.

Escalada al cim de la Mòmia

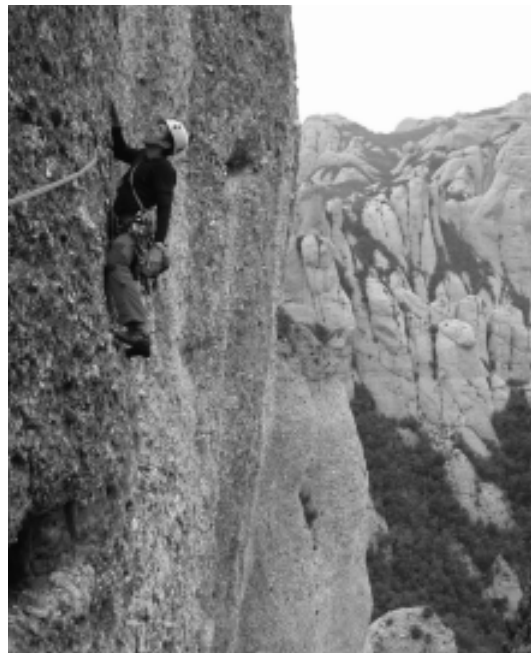
El dia 21 d'Abril d'enguany, la secció d'escalada del Centre va organitzar una escalada al cim de la Mòmia, pedra mítica de Montserrat, a la que varen participar 14 escaladors entre veterans, molt veterans i amics. L'activitat va ser coordinada per en Joan Pera, inclòs el brindis. La via normal va ser ascendida per en Rafel Vicente, Ferrán Llansó, Jose Mª Belmonte, María Hernández, Joan Pera, Nuria Gómez, Pep Montes, Joan Oliveras, Francisco Jurado, Esther Sanz, Manel Alfambra i Joan Talarn, i en Francesc Suñol i en Jordi Puig van pujar per la via Pirenàica.

Escalada a la Mòmia (Montserrat)

Via Llibertat provisional (Montserrat)

Curs d'escalada

Com cada any s'ha realitzat el curs d'escalada en roca en el que han participat 14 cursestistes: Albert Cañabate, Rebeca Turmo, Belén Rufián, Anabel Barbero, Ana Isabel Hernández, Esther Sanz, Eva Muñoz, Sara Sobrón, Francisco Jurado, Santi Jurado, Oscar Madrona, Meritxell Puig, Jordi Bel, Sílvia Ribas, monitors i col·laboradors: Joan

Oliveras, Joan Alujas, Joan Boter, Joan Pera, Francesc Suñol, Ferrán Llansó, María Hernández, Jordi Puig, Pep Montes, Joe Jones, David Meya, Xavi Acosta, Marc Rocaspana i Rafel Vicente. Les zones visitades varen ser Cèllecs, Montserrat i Vilanova de Meià.

Rafel Vicente
Joan Pera

Curs d'escalada

Senderisme

Degut a que moltes excursions no consten als nostres arxius, fer un escrit cronològic i precís del que ha dut a terme la Secció de Senderisme durant la última temporada fora un treball difícil per manca de dades, injust amb alguns socis que realitzen la tasca de forma anònima i lluny de la disciplina explícita de la nostra societat. Però com que ens han demanat, si més no, un comentari superficial d'allò que en tenim constància, ens hi posem.

Un cop més, a l'intentar descriure l'activitat realitzada pels membres d'aquest "calaix de sastre" denominat Secció de Senderisme, ens trobem amb la dificultat que els seus límits d'actuació no estan clarament definits. Com en comentaris anteriors ja vam intentar definir-los una mica, i no volem pecar de dogmàtics. Que cadascú se situï com cregui oportú en aquesta secció.

Sortida per la Costa Brava

Excursions de contingut cultural

S'ha procurat mantenir les essències de l'esperit excursionista i una prova d'això, són les magnífiques excursions que realitza el grup els "Climents", on els més veterans de casa nostra, adaptant les excursions a les seves capacitats físiques, han sabut omplir-les de companyia i contingut cultural, tant en la seva vessant històrica, com de coneixement del medi natural. Al final d'aquesta secció s'adjunta un resum de l'activitat més significativa dels *Climents*, altrament dits Veterents.

Excursions per a programes oficials aliens als de la nostra entitat

La Generalitat "Palau Robert", i l'Ajuntament de Badalona reconeixent la tasca de difusió vers el coneixement del medi natural i histò-

Sortida dels veterans a Pedret

ric que du a terme la nostra entitat. Ens van demanar la nostra col·laboració per tal d'organitzar un seguit de caminades per la serra de Marina. L'èxit d'aquesta activitat ens encoratja a continuar en les successives edicions.

Recorregut per senders

Per segon any consecutiu, un grup de socis de la nostra entitat han aconseguit amb 50 dies de marxa, els 1.179 quilòmetres del recorregut a peu del Camí de Sant Jaume de Galícia, sortint des de la nostra ciutat.

Actualment aquests socis, que tot s'ha de dir estan jubilats, pensen realitzar el GR 92 i altres PR.

Altres socis realitzen innumbrables sortides curtes per la Serralada de Marina i també la clàssica Badalona-Montserrat.

Com cada any, es va realitzar la 53 Caminada de Regularitat amb una elevada participació. Aquest any, per primera vegada ha estat inclosa al calendari oficial de marxes de la FEEC.

Excursions de dificultat mitjana

L'autodenominat grup XX (xino-xano), fidel a la seva tradició, segueix organitzant ascensions i travesses pels Pirineus Central i Oriental i altres massissos del nostre país. Aquest grup té la particularitat, d'intentar integrar als seus equips, a tantes persones com ho desitgin i tinguin un mínim de condicions físiques necessàries, en l'esperança que els novinguts, prenguin la torxa del relleu..

Una bona part de la seva activitat, la dediquen a més d'altres excursions, al programa dels 41 Sostres Comarcals de Catalunya, que poc a poc es va assolint.

Activitats dels veterans

Aquest grup organitza mensualment una sortida de "senderisme" a les serralades del nostre entorn. Són excursions de curt tiratge que ens permeten continuar gaudint del goig de caminar i dels bons moments que té compartir una afició.

Igualment, una colla d'aquests disposats veterans ha format el grup de reforestació,

Excursió número 24 organitzada pel Grup de Veterans del Centre. Pont medieval de Pedret i edificació pre-romànica de Sant Quirze.

amb l'objectiu de col·laborar amb el programa de voluntariat ambiental de l'Ajuntament. Cada primer diumenge de mes, al voltant del berenador de Can Ruti, hem estat fent tasques de manteniment, reg, desbrossada i senyalització dels arbres que s'han anat reforestant a la zona fruit de les successives festes de l'arbre.

Com s'ha esmentat amb anterioritat, tot aprofitant l'experiència dels excursionistes en la conducció de grups a la muntanya, el Centre ha portat a terme unes caminades, proposades per la Regidoria de Medi Ambient, que són molt exitoses. Són sortides matinals adreçades als ciutadans de Badalona. Ens han permès gaudir de les nostres muntanyes i també conèixer el patrimoni cultural i medi ambiental que envolta la nostra ciutat.

Aquest any els veterans hem fet les següents sortides:

- Conca de Teià i Sant Mateu
- Riells . Vall del Tenes
- Pou de glaç – ermita de Cabanyes
- Trilogia de les ermites (Rutes guia

- des Palau Robert)
- Serra dels Bufadors (El Ripollès)
- Sant Quirze de Pedret (El Bergadà)
- Serralada Litoral – Sant Mateu
- Sot de l'Infern (El Montseny)

Properes activitats

A les reunions informals dels dijous a la sala del Centre, es fixaran les dates idònies per a tots els que hi vulguin concórrer, si més no, per a les següents sortides:

- Ascensió a Las Peñas de Herrera, situades a l'est del massís del Moncayo.
- Ascensió al Costa Cabirlera, situat a la Serra del Cadí. 41 SCC
- Excursió circular Collbató-Monestir de Montserrat-Collbató.
- Recorregut parcial del GR 92, (a realitzar en diverses etapes) des de Port Bou a Badalona.
- Sortides "per fer cames", per la Serralada de Marina, Montseny, St. Llorenç, etc.

- Excursió a Alquézar i els barrancs dels voltants, situats al Somontano de la Sierra de Guara.

Si algun soci desitja realitzar alguna excursió no programada, us preguem que acudiu a nosaltres al Centre i us tractarem de complaure.

Santi Cebrián
Carme Dimas i Raymí

Sortides Familiars amb nanos

Que falta molt per arribar... ?
Que ja hi som ?
Tinc set, tinc molta set, m'estic morint de set.

Sabeu? Quan vas a trepitjar pedres, sorra, herba o neu amb els nens et trobes amb moltes sorpreses.

Entre elles, la més important : vius la muntanya amb els seus ulls, la respires amb el seu

nas, la disfrutes amb les seves rialles , amb els seus jocs sempre fantàstics.

Si, és una muntanya diferent, és una muntanya viva, MÀGICA..

Aquesta màgia fa que tot i les dificultats per arribar al cim, al gorg, tot i el bitxets que dormen amb nosaltres al vivac, tot i la calor o el fred i el mal que ens fan les botes visquem una aventura molt especial envoltada d'amics. Perquè els amics que fas caminat entre boscos i tarteres també són màgics...

Volem compartir amb tots els que ens llegiu aquesta experiència i animar-vos a que ens acompanyeu, a que gaudiu d'aquesta muntanya màgica perquè tots ho hem viscut en algun moment de la nostra infància, no?

Heu mirat mai en el forat d'un faig a veure si trobeu un follet?

Estic cansat, no vull continuar... , i ara hem de baixar...

Els Carcaixells

El Feliuet

Fent una primera repassada ràpida s'em dibuixa el mapa pel que ens hem mogut aquest últim any en les diferents sortides familiars: Montseny, Vall d'Aro, Vilanova de Meià, Conreria, Plana de Lleida, Gironès, Maresme.

Sense voler fer-nos pesats us en farem cinc cèntims.

TARDOR 2006

CASTELLETS – De Sant Marçal a les Agudes. Comencem forts. Excursió prou coneguda per tots, és un itinerari per anar tranquils i disfrutar-lo, portant cura amb els nanos és molt factible i la sensació que tenen de fer una gran excursió els és molt motivadora. La mitjana d'edat dels nanos és de 7 anys (aquesta és la que s'ha mantingut al llarg de les sortides)

MATAGALLS – Des de Coll Formic, passant per Sant Segimon. És una caminada llarga, però estem a la tardor i per tant trobem un bosc de colors esplèndids, catifes de fulles que son la delícia de la canalla, boires juganeres que ens acompanyen tot el dia, i a més

quan ja baixem del cim el dia està caient i ens regala una posta de sol rera Montserrat – impresionant..

PRIMAVERA 2007

CARCAIXELLS d'en Dalmau – (Vall d'Aro) Ens trobem en un paratge poc conegut però molt bonic. Estem a tocar del poble de Solius. Aquí s'hi amaga una caminada per sobre d'unes agulles de granit, amb algun passama en els passos mes delicats, que ens fa

gaudir molt. També ens trobem amb un pont penjant "quin yuyu".

MOLLERUSSA – ARBECA - Bicicletada circular amb cassola de cargols per dinar.

No sé si van ser els cargols però al final del dia el comptaquilòmetres en marcava 30. Qui diu que els nens es cansen? Al llarg del recorregut vam estar envoltats pels camps de fruiters florits. Els colors us els podeu imaginar: rosats, blancs, grocs ... la nostra ruta seguia paral·lela al canal d'Urgell. És la millor època i tot l'itinerari és absolutament pla.

Vivac al Matagalls

Sortida a Vilanova de Meià

EL FELIUET - Bicicletada pel Gironès. Francament, el nostre país no progressa adequadament. No recomanable i menys amb nanos. No ens hi vam trobar còmodes, el camí està molt fet malbé. Obres, cotxes pel mig... Vam començar-lo a Llagostera i fins a St. Feliu de Guixols.

LA CARTOIXA- caminada tranquil·la voltant tot el perímetre de la Cartoixa. És una bona manera de fer descobrir als nanos el que tenim a tocar de casa.

ESTIU 2007

BANYADORES - el Maresme. Una matinal d'escalada... la cosa promet.

VILANOVA DE MEIÀ. TORRENT DEL BARRANC - Aquesta vegada l'objectiu era el de baixar un riu. Uns quants vam aprofitar per fer càmping el dissabte. La resta van arribar el mateix diumenge. La proposta no era fàcil. D'entrada, ens calien neoprens pels nanos. Vam patir un dia de moltíssima calor i, tot hi la complexitat de la sortida, la meitat de l'expedició va assolir l'èxit. La cara de satisfacció de la canalla (perdó dels pares) no es podia explicar.

I ara ve el fi de festa. No podíem i no volíem

acabar aquest any d'una altra manera.

Vam tornar al MATAGALLS. Però aquesta vegada a fer un vivac sota el cim.

Dissabte a les set de la tarda iniciàvem la pujada des de Coll Formic. Els grans feia anys que no portàvem unes motxilles tan grans. Que si els sacs, les màrtegues, el sopar, l'esmorçar, roba d'abric...

Poc abans d'arribar al cim, en un planell vam muntar el campament. Mentre el sol es ponia nosaltres preparàvem el sopar, esteníem les màrtegues i els sacs amb la canalla, i primer una, després dues vam començar a comptar estels. Tot i que a la matinada la temperatura ens va baixar fins els 11 graus, els nanos vam dormir la mar de bé.

L'endemà arribada al Matagalls per acabar baixant cap a Sant Marçal.

Ha estat si fa no fa una sortida per mes. Algunes de senzilles, d'altres no tant, però en totes hem buscat allò que les fes atractives per la canalla. Que els vingués de gust a la Maria, la Sara, la Berta, la Nuria, l'Ondina, la Winona, l'Etna, la Gala, la Nerea, l'Itziar, en Guillem, l'Helena i d'altres... I sabeu que? Doncs que gairebé sempre han acabat trobant el follet màgic dins el forat d'un faig.

Això últim ens motiva a continuar buscant noves propostes per fer-nos gaudir petits i grans i per descomptat, per augmentar el nombre dels amics màgics que dormen somiant sota els estels.

Montse Gàlvez
Fede Casanovas

Rutes guiades del Palau Robert

El passat dijous 19 d'abril d'enguany, vam organitzar conjuntament amb el Palau Robert, una caminada de descoberta de la serra de Marina. Com ja sabeu, aquest és un programa publicat arreu dels països catalans i obert a la participació de qualsevol persona interessada. En Jaume Suñol, conjuntament amb els incondicionals de la colla dels veterans, van guiar i dinamitzar l'activitat.

TRILOGIA DE SANT JERONI DE LA MURTRA

Recorregut: església del Sant Crist de Canyet, torrent de Sant Jeroni, Sant Jeroni de la Murtra, pujada directa a Sant Climent, collet de les Ermites, serrat de les Ermites, cim de Poià, coll de Rodasoques, torrent Pregon, església de Canyet.

Dificultat: Fàcil

Temps: 2h20' de marxa

Bellesa/interès: 9/10

L'itinerari segueix la pista lògica que sortint de l'església de Canyet porta al Monestir de Sant Jeroni de la Murtra, ampla, fàcil i sense pèrdua possible, fins arribar al mateix

Sant Climent

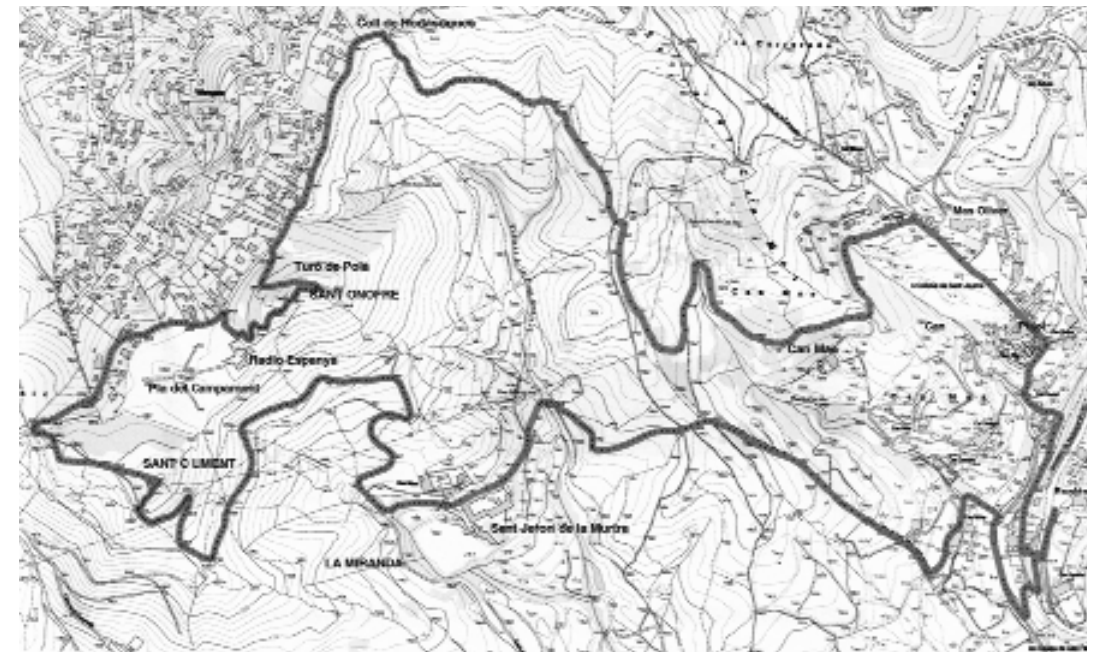
Monestir.

22 minuts. Sant Jeroni de la Murtra. Monestir monumental del segle XVI, abandonat durant molt de temps a partir de la gran cremada del 1835. Actualment resta habitat, i si bé no es fa gran cosa per restaurar-lo al menys es té cura de la conservació i manteniment de les parts que resten encara en bon estat.

7 minuts. Ermita de la Miranda. Antiga estança del Monestir edificada per a ser habitada per monjos de l'ordre de Sant Jeroni. Totalment enrunada, queden les parets laterals però sense sostre. Fou construïda amb dues plantes, oratori a la part baixa i habitatge a dalt. Tornant uns metres camí enrera tornem a agafar l'itinerari de camí ample que porta a l'ermita de Sant Climent. La pista és costeruda i fa diverses ziga-zagues enfilant-se cap al serrat de les ermites. Un corriol atrevit permet pujar-hi directament.

20 minuts. Sant Climent. La vista de la Vall de Betlem és àmplia pel costat de migdia. A ponent queda a tocar del poblat ibèric del Puigcastellar, situat al cim del Turó del Pollo. Entre aquest cim i Sant Climent resta el coll de les ermites –zona fronterera dels municipi-

La Miranda (1930)

pis de Badalona i Santa Coloma-. Val la pena fer una visita al poblat ibèric, del que actualment en té cura el Centre Excursionista Puigcastellar de Santa Coloma de Gramenet, el qual segueix amb les excavacions de poblat.

16 minuts. Sant Onofre. És l'ermita més propera al monestir que queda en peus. Aixecada el segle XVII, conserva les característiques arquitectòniques d'estil gòtic, igual que el monestir, encara que d'una època més tardana. Atalaia perfecte de la plana badalonina, Santa Coloma i part de Barcelona. La vista de tramuntana s'estén fins Sant Llorenç del Munt, Montserrat i la part occidental dels Cingles de Bertí. Agafant el camí de baixada, tornem a enllaçar amb el que porta al collet de Vallençana –direcció llevant-, fins arribar al coll de Rodasoques on emprendrem el descens suaument.

25 minuts. Font de can Mas i les masies de Canyet. Passem per la gran Casa de can Oliver, can Pujol, can Grapa i can Nadal per

arribar finalment a la carretera BV-5011 que ens portarà a l'església de Canyet, punt de sortida i arribada de l'excursió.

ASPECTES D'INTERÈS

- Claustre de Sant Jeroni
- Atalaia de la ciutat des de Sant Onofre
- Masies de Canyet

Jaume Suñol i Sampere

Tennis de taula

Aquesta temporada, els equips no varen assolir els objectius marcats a l'inici de la temporada.

Els resultats varen ser els següents:

DIVISIÓ D'HONOR CATALANA

A aquesta categoria l'equip va estar lluitant tota la temporada per no baixar de categoria, cosa que no es va assolir.

De totes formes, es va classificar per a la fase d'ascens a 2a Nacional i va quedar 4rt en la lligueta, cosa que fa que l'equip, el proper any jugui a aquesta categoria.

En aquest equip varen jugar al principi en Marc Serra, en Toni Martínez i en Pere Carmona, però a mitat de temporada, en Marc Serra va fitxar pel Calella, per tal de poder jugar els campionats de Catalunya i d'Espanya de la seva categoria (Sub.21). Així doncs, va tenir que acabant jugant en Joan Redón, que estava a l'equip de Preferent, sent aquest últim jugador el més regular en la competició.

PREFERENT

Respecte a la categoria de "Preferent", l'equip de l'entitat tan sols va assolir la tercera posició de la seva lliga, quedant a les portes de fer la fase d'ascens a la Divisió d'Honor. Els jugadors d'aquesta categoria varen ser en Jordi Serra, en Pere Navarro, en Josep M. Nolis, l'Isaac Llopis, en Carles Nieto i en Ferran Roca, sent el jugador més regular en Joan Redón, tot hi haver jugat la part final de la temporada a la Divisió d'Honor.

2a PROVINCIAL

A la categoria de "Segona Provincial", l'e-

quip va estar format pels més petits de l'entitat. Tot i que en els primers partits van estar recolzats per en Jordi Serra i en Lluís Farrés, no varen poder mantenir la categoria, baixant a tercera provincial.

L'equip va estar format per en Joan Caralt, en Samuel Cañizares, l'Adrià Pueyo en Francesc Nieto, en Guillem Martín i en Lluís García. Al final de la temporada es va incorporar en Ricard Pueyo a l'equip. El jugador més regular de la competició va ser en Samuel Cañizares.

Normalment en aquesta categoria, els jugadors dels altres equips son jugadors experimentats, i els nostres encara que lluitin cada punt, per la seva joventut, l'acaben perdent.

EDATS

Respecte a la categoria d'edats "Juvenil i Infantil", el Centre aquest any tant sols ha pogut tenir un equip a aquesta categoria. Els jugadors han estat en Joan Caralt, l'Adrià Pueyo, en Samuel Cañizares i en Francesc Nieto, sent el jugador més regular en Joan Caralt.

VETERANS

Per últim, a la categoria de "Veterans", l'equip va quedar tercer de la Lliga, no assolint les places d'ascens. Aquest equip ha estat format per en Pere Navarro, en Josep M. Nolis, en Lluís Farrés, en Jordi Serra i en Rafael Moreno, sent el jugador més regular en Josep M. Nolis.

XII TORNEIG "FACUNDO LAGUNAS"

Com cada any, el passat 26 de maig a partir de les sis de la tarda, es va celebrar el Torneig "FACUNDO LAGUNAS" de tennis de

taula (ping-pong) en la seva XII edició.

Aquest torneig, es un petit homenatge dels jugadors de tennis de taula de l'entitat cap al seu entrenador i mestre.

Els partits disputats varen ser les finals de les diferents categories, ja que durant tot el mes anterior, s'havien jugat els diferents partits corresponents a la classificació i eliminatòries dels diferents grups, que estaven agrupats en dues categories: Joves i Seniors. El torneig Social, no es va poder disputar, ja que no hi va haver cap inscripció.

I com a cloenda i després de les finals, va haver el lliurament dels obsequis a tots el participants i als jugadors més regulars de la competició de lliga 2006/2007, acabant amb un petit berenar.

PARTICIPANTS:

A la categoria de "Joves" varen jugar 6 jugadors i es va repetir la final de l'any anterior, però diferent resultat, ja que el guanyador va ser en Joan Caralt que va vèncer a Guillem Martí.

A la categoria "Absoluta" varen jugar 18 jugadors, arribant a la final en Pere Navarro i en Josep Mª Nolis, sent el guanyador en Pere Navarro, després d'un partit molt disputat.

Equip de 2ª Nacional.

Pedals de Foc. Una part del Pirineu en BTT

La Pedals de Foc és el nom comercial que rep una ruta circular d'uns 220 km que es realitza en bicicleta tot terreny (btt). El punt de sortida es situa al reformat i confortable refugi de Conangles, a la boca sud del túnel de Viella, i finalitza en aquesta ciutat després de recórrer extraordinaris paratges de les comarques de l'Alta Ribagorça, el Pallars Jussà i Sobirà i la Vall d'Aran.

Aquest circuit ja fa alguns anys que s'ha popularitzat per l'impuls que ha rebut dels mateixos organitzadors de la Carros de Foc, la famosa travessa dels refugis de la zona d'Aigüestortes-Sant Maurici. De fet, l'empresa que el va donar a conèixer (www.pedals-defoc.com) ofereix la possibilitat de participar-hi de manera organitzada, encarregant-se de tota la part logística (reserva de llocs per dormir, transport de material, desplaçament a través del túnel de Viella) i, a més, facilitant tota la documentació necessària del recorregut. Això sí, és obligat passar per una sèrie de controls de pas si es vol optar

Pujada a St. Salvador.

al premi final: el mallot oficial de la Pedals de Foc. En el nostre cas, vàrem decidir realitzar el circuit per lliure. Mitjançant el cercador d'internet "Google" és possible trobar diferents allotjaments propers a la ruta on passar-hi la nit i força informació de gent que comenta la seva experiència del recorregut. Si sou aficionats a l'ús del GPS, també és possible descarregar-se el "track".

La distància que s'ha de recórrer i el desnivell que s'ha de superar (més de 5.000m) obliguen a repartir la ruta en diferents etapes. Nosaltres vàrem optar per dividir tot el recorregut en 3 jornades, d'uns 80 km cada una, aproximadament. Els qui exhibiu una millor condició física us podeu plantejar el recorregut en 2 jornades (hi ha "animals" que ho fan en menys de 24h !!). D'altra banda, els que vagin més limitats físicament, crec que paga la pena invertir-hi 4 dies.

Idealment, s'ha de passar la primera nit al mateix refugi de Conangles. D'aquesta manera, a primera hora del matí podem iniciar el nostre recorregut. Teòricament, la ruta transcorre en paral·lel a la carretera N230. El nostre company Pito Costa, però, ja ens va advertir de les dificultats d'aquest primer tram, en que en algunes ocasions resulta complex seguir el recorregut. S'han de travessar alguns barrancs arrossegant la bicicleta i, a vegades, és ben bé que s'ha forçat la ruta per no haver de trepitjar l'asfalt. Els comentaris del nostre company, juntament amb altres advertències que s'han penjat a internet, ens fan decidir per realitzar els primers 20 kilòmetres per la carretera. En 20 minuts arribem a Vilaller. Estic convençut que la vàrem encertar. Només calia escoltar algunes lamentacions d'altres companys que també realitzaven el circuit i varen "assaborir" els primers kilòmetres pel trajecte oficial.

Un cop a Vilaller, s'ha de girar a l'esquerra pel carrer que indica el "road-book" i començar a pujar el coll de Serreres. El sender "pica" fort, però les cames encara estan força fresques i superem, sense especials dificultats, aquest primer accident geogràfic (4 km al 9,3%). Una vegada superada la part

final del port, que transcorre per un bosc força bonic, se'ns obre l'accés a la Vall de Boí. La baixada és força ràpida. La pista està en molt bones condicions i és ample i sense dificultats. Arribem a Llesp on podem descansar i menjar una mica.

Des de Llesp remuntem un parell de kilòmetres per la carretera que condueix a Barruera (L-500). Abans d'arribar-hi, agafem un trencall a la dreta i comencem a pujar cap als pobles d'Iran, Irgo i Igüerri. De fet, el que ens trobem són petits nuclis rurals on és força difícil poder trobar-hi algun habitant. Això sí, el que no hi falta és l'omnipresent promotora de segones residències explotant els terrenys d'aquests llogarrets. Superem el coll de Sant Salvador i continuem fins al poble de Gotarta. En aquest punt hem d'estar atents a l'hora de girar a l'esquerra per un carrer, quasi al final del poble. Ens aturem en un abeurador per recuperar forces i emplenar les cantimplores. La ruta continua de baixada, ara per una pista estreta, que ens condueix cap al poble de Malpàs. Del poble no en veiem gaire més del que sembla una casa de colònies. Ens topem una altra vegada amb una carretera asfaltada que agafem cap a l'esquerra, de baixada. Un kilòmetre més enllà, girem una altra vegada cap a l'es-

carrer del mar, 100-1002
08911 badalona
telèfon 93 389 22 66

LABORATORI DIGITAL
GRANS AMPLIACIONS

GELATERIES

Soler

Com cada any us refresquem l'estiu amb els nostres gelats, orxates, etc.

Us convidem a visitar la nostra "terrasseta" a partir del mes de juny

Francesc Layret, 98 - Tel. 93 389 06 34 Bronce, 2 - Tel. 93 395 68 02
Mar, 97 - Tel. 93 464 20 83 BADALONA

Pujada al coll de Triador.

guerra, direcció Castellars. Encarem una de les pujades més dures del recorregut. A l'alçada de Casa Abadia decidim posar peu a terra i descansar una mica. Aquest hostel pot ser una bona opció per aquells que decideixin fer tot el circuit en 4 jornades ja que en aquest punt ja hem pedalat uns 60 km, aproximadament. Després del merescut descans reiniciem el tram de pujada que resta per assolir el Coll de Peranera (9 km al 7%). La sorpresa, però, és que s'acaba l'asfalt i ens trobem amb una pista de grava que encara endureix més la pujada. Des del coll podem veure el petit llogarret de Sas i la suau pujada al coll que haurem de realitzar. Abans d'arribar-hi, però, seguint la mateixa pista passarem per l'abandonat poble d'Erta. Un dels atractius d'aquesta ruta és la possibilitat de poder conèixer aquests petits racons del Pre-Pirineu on difícilment se'ns podria ocórrer arribar-hi amb qualsevol altre argument. Després d'accedir al Coll de Sas, baixem ràpidament cap a Les Esglésies. Com que l'hostal del poble ja el tenien ple quan vàrem trucar per reservar lloc, vàrem optar per l'hostal de Buira, a uns 3 o 4 km. Sorpresa: són de pujada. Aquí va finalitzar la nostra primera etapa, després d'unes 10 hores de

bicicleta i uns 85 kilòmetres recorreguts.

L'endemà, a primera hora del matí, baixada cap al poble de Les Esglésies i remuntada fins a trobar la cruïlla que dona accés al coll de l'Oli. Les cames s'han recuperat de l'esforç i la pujada per la carretera asfaltada no sembla excessivament dura. A la meitat de pujada aquesta esdevé pista ampla i les rampes s'endureixen considerablement. Uns 200 m abans d'accedir al coll, s'ha d'abandonar la pista i prendre un corriol difícilment ciclable. Els darrers 10 minuts haurem d'arrossegar la bicicleta. Arribem al Coll de l'Oli. Deixem enrere l'Alta Ribagorça i iniciem el descens cap a la Vall Fosca (Pallars Jussà). Els primers trams només són ciclables per als més tècnics. Nosaltres preferim assegurar el tret i ens ho prenem amb calma. Finalment, arribem al fons de la vall, on també es comença a observar, i molt, la pressió de les immobilitàries. A l'alçada de la Torre de Capdella, abans d'iniciar l'ascens al temut coll del Triador, ens proveïm de queviures i descansem una mica. Després de 3,5 km més per la carretera, a l'alçada d'Espui, agafem una pista a mà dreta i comencem els 12 km de pujada fins al punt

Conangles

més alt del nostre recorregut. Amb paciència i els ronyons adolorits arribem al coll del Triador. Canviem de Pallars i canvia el temps. Desconeixent que una mica més avall ens podríem haver aixoplugat en una cabana en força bones condicions, aguantem l'aiguat al mateix coll. En aquest punt és bàsic no confondre's i agafar la pista de baixada cap a Llessuï. Sense perdre gaire alçada hem de resseguir la pista cap a l'esquerra, fins arribar al Coll de la Portella. La pista planeja amb tendència a guanyar desnivell. Les vistes sobre el Pallars Sobirà resulten extraordinàries. Respirem una mica a l'alçada del refugi de Quatrepins i després encarem la darrera pujada fins al coll de la Creu de l'Eixol. Iniciem la rapidíssima baixada per les pistes d'esquí d'Espot vigilant els perillous tallants d'aigua (més d'un ha tingut un ensurt per ensopegar-hi). S'arriba al concorregut poble d'Espot on molts dels companys de travessa s'hi queden a sopar i dormir. Nosaltres, però, preferim continuar fins a Son. Sortim del poble per la carretera principal i després de baixar un parell de kilòmetres girem a l'esquerra, en pujada. Les forces comencen a anar justes i fins a Son hi ha un parell de trams que s'enganxen una mica. A més, torna a ploure. A quarts de set arribem,

ben xops, a Casa Masover, on soparem i passarem la nit després de pedalar 75 km durant 11 hores.

Teòricament, la 3a etapa s'ha d'iniciar baixant fins gairebé a València d'Àneu. Els companys de Casa Masover, però, ens recomanen prendre un corriol, més o menys tècnic, que surt de darrera de l'església de Son i evitar, així, perdre nivell. Els hi fem cas. El corriol, després d'un darrer tram molt dret que hem de fer arrossegant la bicicleta, ens porta fins a una pista més ampla. La resseguim de pujada, fins arribar al final. Entrem al bosc del Gerdar, una de les extensions d'avets més espectaculars d'Europa, on la llum del sol difícilment pot travessar la part més alta dels arbres i, per tant, hi ha una manca total de vegetació de sotabosc per on caminem (l'organització de la Pedals de Foc obliga a realitzar aquest tram a peu). L'escenari és extraordinari. Després de creuar l'avetar, per la pista del refugi del Gerdar, accedim a la carretera de la Bonaigua. Descendim 3 km i agafem l'accés a Sorpe. En una font a l'entrada del poble, omplim bidons i després acabem de creuar el poble. Per un sender en no massa bones condicions, difícil de localitzar per la presència de maquinària de

gran tonatge que "condiciona" el paratge, baixem fins al llogaret de l'altre marge del Noguera Pallaresa, Borén. Comencem a remuntar la carretera de la Vall de l'Alt Àneu. El darrer nucli habitat és Alòs d'Isil. L'asfalt, però, segueix éssent present fins a les pistes d'esquí de fons de Bonabé. En aquest punt comença la pista forestal, ample i en suau pujada, que ens portarà fins a l'entrada natural de la Vall d'Aran, l'ermita i refugi del Montgarri. Pedalar per aquest indret, envoltat de boscos i amb la constant presència del riu, és una experiència inoblidable, aconsellable per a tots aquells afeccionats a la bicicleta tot terreny. A quarts de dotze arribem al Montgarri. Descansem i prenem un refresc per finalitzar el darrer tram de pujada fins a Pla de Beret. Les pistes araneses ens reben amb un espectacular aiguat. Com podem, ens aixopluguem i intentem minimitzar les conseqüències de la forta pluja. Després de 30 minuts, el sol torna a treure el

nas i ens permet iniciar la baixada de Pla de Beret. Passada una corba molt tancada d'esquerra, prenem, a la dreta, l'antiga pista d'accés a Pla de Beret (GR-211). La pista baixa fins a Bagergue i, per corriols interiors, recorre els pobles de la vall fins a Viella. A l'alçada de Bagergue es pot proposar una alternativa per aquells a qui encara els quedi un raconet de força. Es tracta de pujar la pista del Collet de Varradós i baixar, per l'altra vessant, fins al poble d'Arròs. Ens mancaria remuntar 5 o 6 km fins a Viella.

A la capital aranesa finalitza el nostre recorregut. Cansats i xops (ens va tornar a ploure abans de finalitzar el recorregut) demanem que ens acompanyin a la boca sud del túnel per recuperar el cotxe i tornar a casa. Vàrem compartir l'experiència en Pep, la Núria, en Jordi i en David.

David Company

CAIXA LAIETANA

Expedició al Pamir

Ascendint el Korzenevskaya. Camp 3.

Aquest estiu, l'amic Quim Aymerich i jo mateix hem decidit anar al cim del Korzenevskaya (7.105m.), a la serralada del Pamir, al Tajikistan.

Perquè al Korzenevskaya? Primer de tot perquè, personalment, volia viure l'experiència de fer una expedició, en el sentit de situar-te en un Camp Base d'alçada, i des d'allí preparar tota la logística i aclimatació, bé sia en estil més purament clàssic o alpí, per a dur a terme l'ascensió al cim. Segonament, perquè tenia ganes de fer una cota de 7000 metres. Després de fer cims de 3.000, 4.000, 5.000 i 6.000 metres, crec que la progressió anava en aquesta direcció. Els permisos per assolir aquestes cotes arreu del món són cars i al Pamir és on ens surt més a compte. En tercer lloc, el Korzenevskaya s'ajustava

molt a les nostres característiques: no és un cim tècnicament senzill, però tampoc estem parlant d'una dificultat molt elevada, fora del nostre abast.

El 22 de juliol volem cap a Dushanbe, capital del Tajikistan. Ciutat lletja i gris, típica herència del comunisme. D'allí volem amb bimotor fins a Jirkital i d'allí al Camp Base amb helicòpter, a 4360 metres. A Dushanbe hem coincidit amb un parell d'andalusos, en Rafa i en Pedro, i la bona sintonia fa que siguem un sol bloc a partir d'aquell mateix moment.

Passen els dies al Camp Base i amb ells els primers mals de cap provocats per l'alçada, i les diarrees, que conviuran amb nosaltres pel que resta del viatge. Aclimatem al cim

del Vorobieva (5691m.) i al Pic dels 4 (6299m.), que si no fos perquè té els dos gegants del Comunisme (7495m.) i Korzenevskaya (7105m.) al seu costat, seria considerat un cim de molta més importància. Una ascensió de molta categoria!

El 6 d'agost ens preparam per fer l'atac al Korzenevskaya. En Quim està fotut. Li han receptat antibiòtics i 4 o 5 dies de repòs. Prenc la decisió d'atacar el cim amb en Rafa i en Pedro i, de tornada, amb en Quim recuperat, podem tornar a intentar-ho. La logística de l'ascensió la tenim pensada de la següent manera: el primer dia arribarem al Camp 1 (5300m.), el segon dia ens agradaria arribar al Camp 3 (6300m.), tot i que tenim l'opció de quedar-nos al Camp 2 (5800m.). Personalment, sóc un detractor d'aquest camp, brut i mal ubicat i massa proper al Camp 1. Amb una bona aclimatació, sóc totalment partidari d'arribar al Camp 3 el mateix dia. D'allí atacarem al cim. Dissortadament, el dia que sortim del Camp 1 en direcció al Camp 3, ja per cordes fixes, en Pedro prefereix quedar-se a dormir al Camp 2 degut al cansament. Aquesta jornada de retard ens fa perdre un dia excel·lent per a fer cim, ja que tots els expedicionaris que el dia següent surten del Camp 3 aconsegueixen coronar. Dies perfectes meteorològicament parlant. El dia següent en arribar al Camp 3, la meteorologia canvia i passem dues nits de tempesta. Dies de incomoditat a la tenda, de fondre neu, de mal d'esquena i donar massa voltes a tot plegat. Dos jornades d'intens vent i neu que ens fan replantejar l'atac al cim. Només ens queda una ració de menjar, per a repartir entre tres. Podem aguantar un dia més amb la inseguretat meteorològica, però amb força expedi-

cionaris al Camp 3 per obrir traça, o bé tornar al Camp Base a descansar i provar un nou atac, encara amb prou temps com per a cometre'l. En Rafa i jo estem disposats a tornar-ho a intentar, però en Pedro no s'hi veu amb forces. Si baixa ja no tornarà a pujar. Així doncs, la solució esdevé senzilla. En Rafa i jo baixarem al Camp Base i provarem un altre atac i en Pedro es quedarà un dia més esperant la millora. Coses de l'atzar, el dia següent millora el temps i la bona combinació amb els expedicionaris fa que puguin obrir una bona traça i assolir el cim.

Mentrestant, en Quim, ja recuperat decideix començar l'atac al cim amb en Sasha, un guia rus. Cal aprofitar el bon temps i el dia 14 d'agost arriben al cim. Després, un descens força dur degut al sobtat canvi de temps. Quan arriben al Camp 3, coincidim amb en Quim. Malauradament, en Rafa no s'ha vist motivat per fer una nova temptativa i he decidit suprimir un dia de descans i provar un nou atac en solitari, com més aviat millor, a veure si podria coincidir amb en Quim. Arribo, així doncs, al Camp 3 directament del Camp 1, tot i que la intensa nevada que coincideix amb el descens del cim d'en Quim, fa que hagi d'obrir traça penosament a partir del Camp 2. Arribo esgotat, però

Ascendint el Pic dels 4.

Pic Comunisme

feliç, quan m'assabento que en Quim ha obtingut el premi de l'ascensió.

Els propers dies puc dir que em torna a perseguir la mala sort. No n'hi hagut prou amb haver de retardar el primer atac al cim i coincidir amb el canvi meteorològic, o amb errar amb la decisió de no esperar un dia més al Camp 3. El 15 d'agost resto sol al Camp 3, aguantant la nevada i amb la traça del grup d'en Quim totalment esborrada. Tot un dia dins la tenda qüestionant-me constantment què collons estic fent aquí. Al vespre arriba un company de Madrid, en Nacho, i m'anuncia l'arribada de quatre francesos pel dia següent. Això m'anima i el 16 d'agost començo a obrir traça, si més no, pensant en un atac pel dia següent. M'enfonso constantment entre el genoll i la cintura. Aconsegueixo fer uns tres-cents metres de desnivell amb tres hores. Esgotador esforç que queda diluït en poques hores, quan torna a nevar intensament. A la tarda, la traça que m'ha costat tant de fer ja està completament esborrada. Tot i això, no desisteixo i quedem amb els francesos per sortir el

dia següent a les cinc del matí per fer un nou atac al cim. Som sis persones al Camp 3 i ben organitzats ho podem aconseguir. Em passo la tarda dins la tenda, veient la intensa nevada i desfent neu per hidratar-me.

El 17 d'agost a les quatre del matí ja estic despert. Està nevant. Psicològicament ja no em veig capaç de tirar endavant amb aquesta muntanya. Ho he estat intentant els únics 5 dies, dels 12 últims, que no s'ha pujat al cim. Desisteixo. Baixo cap al Camp Base amb la decepció de no haver aconseguit pujar fins a dalt, però amb el convenciment de que no he pogut fer-hi més.

L'experiència d'aquesta expedició ha estat sensacional, increïble i m'ha fet canviar la manera de concebre l'activitat d'alta muntanya. Una experiència brutal que trigaré anys en tornar a repetir, doncs no és el tipus d'activitat que més em motiva. Una activitat massa estàtica: massa hores al Camp Base aclimatant i descansant; massa hores inactiu a la tenda, esperant el bon temps i aguantant gebrades i vents; massa dies menjant més que malament; massa dies bevent aigua de neu, amb gust de recremat i de lleixiu; massa dies orinant en una ampolla de Granini i dormint en un sac humit del gebre; massa dies mesurant el desgast en l'activitat d'aclimatació pensant en l'objectiu final; massa energies concentrades en un sol objectiu, per acabar en mans de l'atzar. Aquesta ha estat la meva gran sorpresa! Ja et pots trobar físicament bé i estar ben aclimatat, però si no hi ets el dia adequat i el moment oportú...ho tens molt complicat.

Pito Costa

montecarlo
CENTRE PER A LA FORMACIÓ DE CONDUCTORS ESPECIALITZATS

MERCADERIES PERILLOSES

A.D.R Informació | Tel. 934 656 421
Inscripcions | Tel. 933 877 431

central@aemontecarlo.com

CURS BÀSIC I CISTERNES

TOTS ELS PERMISOS
MOTO - COTXE - CAMIÓ - AUTOCAR - REMOLC
www.aemontecarlo.com

La Plana
joieria - rellotgeria

GARANTIM DISSENY, QUALITAT
I UN ESTIL PERSONALITZAT

www.joierialaplana.com

PARQUING GRATUÏT

c/ Guifré, 82
(cantonada la Plana)
Tel. 93 397 71 56
08912 BADALONA

Un fet important per la nostra Entitat i per Badalona

El material espoliat el 1940, consistent en troballes arqueològiques que la nostra Entitat preservava com a Museu de Badalona, torna altra vegada a la ciutat el 25 de juliol de 2007 per engruixir el patrimoni del Museu de Badalona, del que ja en formava part.

Havien passat 67 anys, 8 mesos i 28 dies des que va desaparèixer l'Agrupació Excursionista i el primer Museu de la Ciutat. Algú em pot dir, home potser tampoc cal puntualitzar tant. Senyors, és que no estem parlant d'un fet convencional d'aquella època, sinó d'un fet injust sense cap ni peus, on un bon nombre de badalonins havien posat il·lusió en el treball de reunir tot el que fos possible sobre la història de la nostra ciutat, i ho havien arribat a aconseguir l'any 1933 amb la posada en marxa del primer Museu.

Per tant, quan les coses són injustes, quan els fets campen de la ma de les represàlies, i quan s'espera que un dia tot s'acabi, es compten els dies amb els dits de les mans de tota la gent que es va veure desil·lusionada i estafada, esperant que un dia torni tot altra vegada al seu lloc.

Les coses no són sempre a gust de tothom, ja ho sabem, però quan aquest tothom són els que tenen la facultat inapel·lable per poder manar, les coses acaben sent definitivament a gust d'aquests. (Que és el que va passar el dia 3 de març del 1940, la desaparició del Museu i l'Agrupació). Ara, teòricament tot torna al seu lloc. Així ho veiem nosaltres, els que hem continuat aquí després dels anys, els que no hi vàrem participar directament en aquelles dates. Però res ja no és igual, i si no que ho preguntin als Font, Cuyàs, Abril, Domingo, Milian, Oriol, Carreras, Giró, Duran, Sauri, Garriga, Py,

Cairó, Costa, Soler, Camprubí, Sampere, i la inacabable llista dels que es van esforçar, amb il·lusió, per iniciar el Museu, estimulats sempre per Francesc Prat Vila, autèntic motor i ànima de l'Agrupació i del Museu. Avui simplement, tot torna al seu lloc d'origen, sols per restituir el pecat imperdonable d'omissió. Nosaltres n'estem contents, els que queden de l'Agrupació Excursionista i els seguidors del Centre Excursionista n'estem contents, però no il·lusionats com ho estaven els seus fundadors, que varen pagar el seu treball amb l'escarni moral i físic d'allò que encara no s'ha restituit, ni es podrà restituir mai, perquè forma part de la honorabilitat de les persones, foren menyspreats i humiliats sense cap justificació.

Dels que ens van precedir, la majoria ja no estan entre nosaltres, de 300 associats a l'Entitat només mitja dotzena són testimonis personals de l'època. Els que falten només hi són en el record, Per tots ells es celebrà l'acte de rebuda de les peces arqueològiques procedents del Museu Arqueològic de Catalunya, on durant tot aquests anys han estat ubicades. Per això s'hi convidaren també els seus familiars més pròxims, no per una gentilesa, sinó perquè creiem que en memòria dels seus pares tenien tot el dret d'estar-hi presents, perquè els qui tocava ja no hi podien ser.

El Museu, l'Agrupació i el Centre Excursionista es donen les mans felicitant-se mútuament pel darrer treball portat a terme pel personal de d'aquest Museu: la recuperació de les peces arqueològiques espoliades l'any 1940, que foren ingressades al Museu Arqueològic Provincial de Barcelona i reconegudes oficialment al seu inventari quatre mesos més tard: peces romanes i peces ibèriques, que no han estat mai ni pro-

pietat del Museu de Badalona ni de l'Agrupació ni del Centre, sinó patrimoni de tots els badalonins, que sense excepció tenen el dret ciutadà de gaudir, vetllar i conservar la seva pròpia història.

Ha estat un treball llarg, difícil i ple de suspicàcies tècniques i de pertinença, que el departament d'Arqueologia del Museu de Badalona ha sabut resoldre perfectament de comú acord amb el Museu d'Arqueologia de Catalunya, fins aconseguir que aquest retorn s'hagi fet realitat.

Es tracte d'un material que s'integra a les posteriors excavacions, que durant els últims anys s'ha anat trobant en les prospeccions arqueològiques del municipi, encara que podríem considerar que són els que teníem fins ara als expositors i vitrines els que s'han d'afegir al que avui hem recuperat, per ser aquest material el primer en origen del nostre Museu de Badalona.

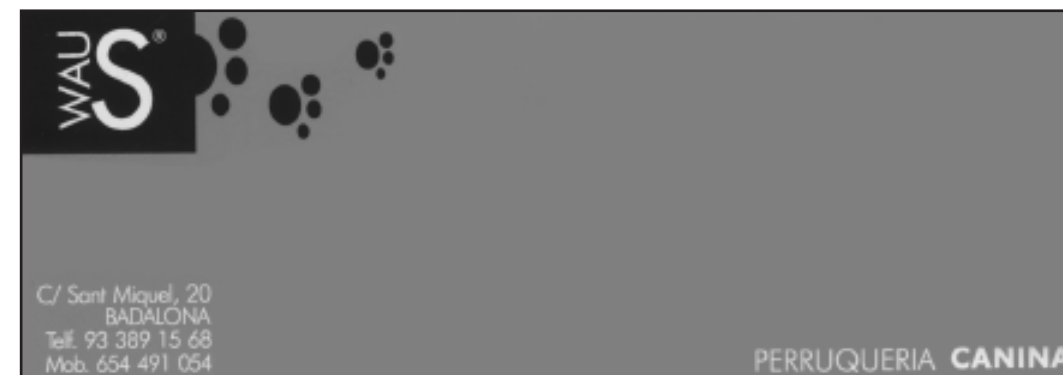
Testimonis directes varen estar presents a l'acte de retorn d'aquestes peces, els que en una època valuosa foren servidors incondicionals de l'Entitat vetllant també per aquestes troballes. Són els darrers representants que, afortunadament, han arribat a temps per donar testimoni de l'acabament d'un llarg cicle, que ningú més a propòsit que ells podia tancar.

Gràcies,

Francesc Cairó i Garcia,
Jaume Camprubí i Serchs,
Antoni Deulofeu i Arquer,
Marcel Giró i Marsal,
Modest Giró i Marsal,
Horaci Sampere i Giró
Joan Soler i Rovira

i prop de tres-cents més, que ja sols resten en el record de l'Entitat.

Jaume Suñol Sampere

53ena Caminada de Regularitat per la serralada de Marina

El diumenge 19 de novembre, el Centre Excursionista de Badalona va organitzar aquesta tradicional activitat de més de mig segle d'història, que enguany era novetat a la Copa Catalana de Marxes Tècniques Regulades i que ha introduït al circuit la tècnica de la "regularitat lliure". Aquesta tècnica valora la regularitat del pas, sense establir una velocitat determinada, sinó deixant escollir el ritme o velocitat de pas a cada equip; per valorar-ho, s'escull un tram i segons la velocitat feta en aquell, s'extrapola a la resta de trams, tenint en compte els desnivells del terreny i penalitzant les desviacions a la resta de trams.

Tot i tenir limitada la participació a 100 equips, es van acceptar 107 inscripcions dintre del termini establert, dels qual 102 equips es van classificar, dades que els organitzadors valoren com un èxit absolut.

L'inici de la caminada va ser a les vuit del matí, darrera l'Hospital de Can Ruti, i ens portava per les faldes del Turó de l'Home cap a dalt de la carena, passant pel Coll de Montalegre i les cases del Turó del Reig, per després davallar per la banda oest del Turó de la Creu cap a la Conreria, on estava situat l'avituallament de l'esmorzar.

Des d'aquí, tot fent un bucle i endinsant-nos al terme municipal de Sant Fost de

Campsentelles, passant per entranyables racons al voltant de les fonts de la Dinamita, Sunyera, Sant Domènec, retrobàvem el camí pel que havíem vingut, per desfer-lo a continuació. Cap al final ens desviàvem cap el Coll de Fra Rafael, resseguint el Turó del mateix nom, per arribar de nou al punt de sortida, on la organització havia instal·lat un gran cartell amb els possibles resultats, segons la velocitat portada en el tram comprès entre el control 4 i 5, hi havia preparat un refrigeri pels participants.

A l'igual que les anteriors edicions, durant la caminada els participants tenien l'opció de realitzar fotografies per tal de participar en el concurs de fotografia de la caminada.

Tots els participants van rebre com a obsequi una samarreta commemorativa de la caminada, a més de l'esmorzar i avituallaments habituals.

A l'acte de lliurament de premis, celebrat el dissabte 25, vàrem comptar amb la presència del Regidor d'Esports de l'Ajuntament de Badalona. La projecció d'un muntatge audiovisual amb els millors moments de la caminada va obrir l'acte. Com ja és tradicional després de l'entrega de trofeigs, es va realitzar un sorteig de material esportiu així com llibres i mapes de muntanya i finalment un refrigeri per tots els assistents.

CLASSIFICACIÓ

CLASSIF.	EQUIP	NOMS	ENTITAT	PUNTS
1	82	Lorca, Juan Brocal, Josep	P.Fondista Badalona	3
2	86	MASSANA CUADRAS, XAVIER ORTEGA DONATE, AUREA	A.E. TALAIA	3
3	62	Faidella, Jordi Jose Vargas Palomo, Carlos Andres	CEC	3
4	73	Rodes Navarro, M ^a Angeles Cinca Casanovas, Miquel	CEC	4
5	70	Gazquez Montes, Marta Ramos Garcia, Natalia		4
6	35	Zudaire Sanz, Jesus Cotelo Cerdan, Teresa	C.E.Molins de Rei	4
7	98	OLIVERES RAFOLS, Roc GUERRA RIBO, Ferran		4
8	54	COLL, Josep COMA, Toni	CE AVINYO	4
9	59	CRESPIERA BADIA, Abert VALENTI MALVIEDRO, Sonia	CE AVINYO	4
10	33	VILADRICH CASAS, Joan COSTA JIMENEZ, JOSEP Ma.	CE AVINYO	4
11	36	ALTARRIBA CASELLES, Jordi COSTA CAIXACH, Atila	CE AVINYO	4
12	88	MESA, Claudia RUBIO, Xavier	Foment Excursionista	4
13	55	DOMINGO, Roger Garcia, Ricard	Foment Excursionista	4
14	9	Rufian Ariza, Belen Hernandez olivar, Ana		4
15	89	MONROS AUDI, Antoni GIL LAGE, Elisenda	CM l'Hospitalet	4
16	102	Escorihuela Ventura, Arnau Escorihuela Nebra, Ricard		4
17	74	HERMS, Valenti RUBIÓ, Montse	CE AVINYO	4
18	48	CARRERAS, Jaume CARRERAS, Casimir	CEB	5
19	91	Moros Vela, Santiago Español Suarez, Maria José	CE Parets	5
20	26	Tejedor estrada, Roger Tejedor boixaderes, Jaume	CEB	5
21	14	Sanchez Sianes, Xavier Martínez Segovia, Eva	CEM	5
22	25	TALAVERA SANCHEZ, Juan GARCIA GARCIA, Francisco		5
23	28	MARCO RIERA, JOAN VADIM RIERA RIEZU, TERESA MARIA	C.E. Els Blaus	5
24	69	Gazquez Corregidor, Pedro Montes Carretero, Ana		5
25	96	OLIVERES PI, Joan ROCKI, Mark		5
26	52	CODINA, Joan GALANTE ESTEVEZ, Manel	CE AVINYO	5
27	77	ISERN GONZÁLEZ, MARIA MARCO PÉREZ, FERMÍ	C.E. Els Blaus	5
28	13	Salvador bertolin, Joaquin Vinyoles Rovira, Roser		5
29	47	Cañabate Martínez, Albert Abarca, David		6
30	46	Camprubí i Solà, Pere Hernandez, xavier		6
31	2	PLANAS BERTRAN, JOSEP MUELA ALMENDROL, ROSER	A.E. TALAIA	6
32	30	Vicente Martin, Marta Serra Marco, Antonio		6
33	81	López, Fernando Puigüelo, Justo	P.Fondista Badalona	6
34	61	EXPÓSITO BURGOS, Francisco MAGALLÓN, Basilio	Salesià Badalona	6
35	64	FONTS OLIVA, Manel COROMINAS MORRAL, Pilar	CE AVINYO	6
36	31	VILA SANCHEZ, Pere SABATER, Sergi		6
37	44	Camacho Salazar, Julian Camacho Tejedor, Oriol	CEC	6
38	6	Gurri Sala, Dolors Camprubi Gurri, Adrià	CEC	6
39	11	SAGARRA MAS, ANTONI OLTRA VILAPLANA, ELISEU	A.E. TALAIA	6
40	18	SERRANO ALCALÀ, Antonio REGORDAN RUIZ, Miguel Angel		6
41	19	SERRANO ALCALÀ, Gregorio MARTÍNEZ GARCIA, Maria Rosa		6
42	90	Montanya Fibla, Ferran Gol, Rita		6
43	23	TOLL TORRES, Rosa FARGAS VILA, Jordi	CE AVINYO	6
44	71	GOMEZ, Mabel SALA, Alejandro	Foment Excursionista	6
45	83	LUQUE, Alejandra DOMINGUEZ, Oscar	Foment Excursionista	6
46	65	Forcadell Escouffier, Albert Querol Sans, Eva		7
47	27	Ureña Martinez, Paqui Perez Palma, Trini	CEB	7
48	66	Garcia Arellano, Xavier Lopez Rodriguez, Jose Antonio		7
49	29	VALL CAMPRUBI, Avelina MILL SEUBA, Jordi	CE AVINYO	7
50	79	LLOBET MASSANÉS, Miquel FERNANDEZ FERNANDEZ, Q.	CE AVINYO	7
51	8	ROSSELL, Victor GIMENEZ, Marcos	Foment Excursionista	7
52	68	Gazquez Montes, Daniel Gazquez Huertas, Eric		8
53	34	Villar Colomer, Jordi Colomer, Rosa	CEB	8
54	20	Sobron Hayes, Sara Larrañaga Recio, Lander	CEB	8
55	104	Galbalda, Juanjo Galbalda, Alejandro		8
56	24	Surra Parcet, Enric Belmar, Toni		8
57	105	Aznar Garcia, Eugenio Aznar Toledano, Ruben		8
58	7	Ros, Susanna Ros, Albert		8
59	80	LÓPEZ RUIZ, José LÓPEZ VALLE, Eliseo	Foment Excursionista	8
60	37	Bartoli, Juan Lillo, Francisco	P.Fondista Badalona	8
61	42	Calvo Mota, David Villanueva Cordovés, Laura	P.Fondista Badalona	9
62	39	Blanco Dueit, Angel Segura Martínez, Carlos		9

CLASSIF.	EQUIP	NOMS	ENTITAT	PUNTS
63	103	Sellarès Teixidor, Jofre Sellarès Tresserra, Jaume		9
64	21	SOLDEVILA BARBOSA, Joan CASTAN SAHUN, Mercedes		9
65	93	MUNTADAS MIRANDA, Joan MUNTADAS PELÁEZ, ISAAC	G. E. CAMPDEVÀNOL	9
66	92	MULA AYZA, Gemma MULA SISÓ, Francesc	BUFALA	9
67	38	BELL PERA, Jordi RIBAS MORE , Silvia	BUFALA	9
68	87	Medioaldea, Antonio Guerrero, Gabriel	P.Fondista Badalona	9
69	12	SALA, Olga MORA, Moises	Foment Excursionista	9
70	10	Ruiz garcia, Ana Ferrer Barrera, Maria Rosa	CEB	9
71	51	Castillejo, Amparo Ruiz, Juan	C.Ciclista Betulo	9
72	43	Calvo Mota, Ismael Bigas Salgado, Lourdes		10
73	85	Martinez, Pau Guntin, Aurea	P.Fondista Badalona	10
74	101	Salvador Rodriguez, Joanot Salvador Vila, Pere	CEB	10
75	94	MUÑOZ FERNANDEZ, Eva Fernández, Jose Ignacio		10
76	1	GARCIA TORRECILLAS, Miguel GIMENEZ PICAS, Jose Mª	CEB	10
77	22	SOLSONA RUIZ, Núria FERRER MUÑOZ,	Consol	10
78	56	ESCALÉ MANUBENS, Ma.ANGELS VILASECA, Remei	CE AVINYO	11
79	40	BONILLA BALAGUER, BEGOÑA Gispert Bayer, Esther		12
80	32	VILA, Teresa GRANADOS, Lourdes		12
81	75	Hernandez Sanchez, Daniel Rios Ortiz, Sergio		12
82	15	SANTACANA CUADRADA, LL.E. VICENTE MARTIN, ESTHER	CEB	12
83	76	Ingelmo, Ulpiano Rodríguez, Francisco	P.Fondista Badalona	13
84	112	SANTACANA VICENTE, CRISTINA CANALS ROIG, SARA		13
85	63	Ferran Garrido, Jordi Blasco Anton, Pepito	CEB	13
86	67	Garcia Sevilla, Antonio Diez Fernandez, Alicia		14
87	72	GROGUÉS MATEU, Mercé BORDAS CARNÉ, Xavier		14
88	84	MARTÍNEZ GÀMEZ, Mario MARTÍNEZ HERNANDEZ, Paula		14
89	41	CAIRO I TEJEDOR, Montserrat ASENSIO I GIRALT, Llatzer		14
90	99	Oriol Salvans, Julia Oriol Rodon, Judit	CEB	15
91	97	OLIVERES RAFOLS, Marc ROCKI, Rebeca		16
92	17	SEGLAR, Javier DEL RIO, Jorge	Foment Excursionista	16
93	4	RIERA RIEZU, CRISTINA MIRALLES BASSEDA, RAMON	C.E. Els Blaus	16
94	100	Salvans Rodon, Joel Oriol Salvans, Pau		17
95	95	MUÑOZ-RAMOS TRAITER, Gregori MUÑOZ-RAMOS , Pau		17
96	50	Galvez ,Montse (FEDE) Garcia, Andrea	CEB	18
97	78	JURADO JIMENEZ, Francisco SANZ IBARZ, Esther		18
98	45	Campany Cabañero, Josep Maria Herrero Aragonés, Concepció	CEB	18
99	16	COLL ARTÉS, RAMON FERNÁNDEZ VESALO, ÀNGELA		18
100	49	CASANOVAS, Maria (FEDE) PUJOL, Berta (FEDE)	CEB	20
101	5	RIERA, Vinona (FEDE) MERITXELL (FEDE)	CEB	71
102	3	PUIG FERRER , Meritxell GRANADA, Pep	CEB	118

CLASSIFICACIÓ PER ENTITATS

CLASSIFICACIÓ	ENTITAT	PUNTUACIÓ
1	CE AVINYO	12
2	CEC	13
3	Foment Excursionista	14
4	A.E. TALAIA	15
5	CEB	17
6	P.Fondista Badalona	17
7	BUFALA	18
8	C.E. Els Blaus	26

1r CLASSIFICAT CENTRE EXCURSIONISTA DE BADALONA

18	48	CARRERAS, Jaume	CARRERAS, Casimir
----	----	-----------------	-------------------

PREMI AL PARTICIPANT DE MENYS EDAT

5	2	68	Gazquez Huertas, Eric	7 ANYS
---	---	----	-----------------------	--------

PREMI AL PARTICIPANT DE MÉS EDAT

30	46	Camprubí i Solà, Pere	73 ANYS
----	----	-----------------------	---------

Festa del Badiu

Per segon any consecutiu, després d'un llarg període d'absència, el passat mes de maig vàrem participar a la festa del Badiu. Activitat organitzada per l'associació de veïns del centre i desenvolupada al Parc de Can Solei dins del marc de la festa major de Badalona.

Un monolit de 6 metres d'alçada i 3 cares equipades amb preses d'escalada i un llarg pont de mico van servir de reclam als centenars de persones que, any rere any, visiten aquesta festa. La cua permanent que durant tot el dia vàrem mantenir davant de la nostra parada va ser poc menys que esgotadora. Calculem que més de 300 nanos van disfrutar d'aquesta activitat, que entre altres objectius té el de donar a conèixer les activitats que es desenvolupen al centre. Cal afe-

gir que el muntatge del pont de mico, tota una aventura pels que vàrem dedicar les primeres hores del dia a lligar i tensar les cordes, va fer les delícies dels més petits, que espantats per la verticalitat del monòlit van disfrutar d'allò més.

Cal agrair a la federació les facilitats que ens van proporcionar per aconseguir gaudir del rocòdrom utilitzat. Així com a la vintena de socis que van ajudar desenvolupar l'activitat. Algunes de les tasques, i especialment la de posar i treure l'arnés a tots els participants requereix d'un esforç, no sempre prou valorat.

La televisió de Badalona, així com el diari el Punt del Barcelonès, es van fer un ampli ressò de l'activitat.

PAYÀ ASSESSORS
CORREDORIA D'ASSEGURANCES, S.L.

DISPOSEM D'ASSEGURANCES DE LA SALUT A BON PREU

c/Sant Pau, 8 - 08911 BADALONA (Barcelona)
Tel. 93 464 08 06 - Fax 93 464 01 64 - E-mail: paya@payagrup.com

**La seva Agència de Viatges
a la nostra ciutat**

Experts en viatges

Güell i Ferrer, 75 Tel. 93 383 94 11 08912 BADALONA	Prim, 119 Tel. 93 384 23 27 08911 BADALONA www.giramon.com	Pietat, 29 Tel. 93 464 00 08 08911 BADALONA
---	--	---

Escalada teràpia psicològica

A la vida d'un escalador, segur que alguna vegada conversant amb algú que no s'enfila per les parets, haurà sortit la pregunta de perquè escalem. És fàcil intentar explicar-ho com una activitat esportiva a la muntanya, amb la peculiaritat això sí, de tenir vistes panoràmiques i privilegiades de tot allò que ens envolta, clar. És evident que és totalment cert això, però l'únic motiu és només realitzar esport amb el buit al darrera, el què ens impulsa una setmana rera l'altre a deixar-nos els dits a la roca?. O hi ha també alguna cosa més profunda en la nostra ment, que ens té immersos en una addicció psicològica a l'adrenalina i a trobar-nos en situacions compromeses, en que el fet de posar-nos a prova sembla que estigui per sobre del sol fet de passar un bon dia realitzant una activitat esportiva desafiant la gravetat.

Segur que com qualsevol altre esport, la qüestió mental hi juga el paper principal i l'èxit és el tresor més anhelat, és el resultat desitjat de tant treball i dedicació, ja sigui entrenament físic com treball psíquic.

El fet de triomfar i poder fer una via difícil en la qual ens hem estat motivant durant uns dies (potser fins i tot mesos) i en la qual el fet només de pensar-hi ens intimidava i removia l'estómac, fent-nos ressorgir les pors i les inseguretats més interiors, ens genera doncs, un estat de benestar i satisfacció personal que ens fa sentir més realitzats i en camí cap als nostres propòsits. Quins són aquests propòsits, direu?. Doncs suposo que millorar com a persona i arribar a tenir el control interior, demostrant-nos a nosaltres mateixos, que som capaços d'afrontar els reptes que tant respecte ens generaven. Crec que no hi ha un final estricte en els propòsits, sinó més aviat un camí a seguir cap a ser la persona que desitgem ser. En aquest camí però, trobarem molts

obstacles a superar però un dels més obscurs serà el de l'ego, ja que al mateix temps que triomfem, o al contrari fracassem, la nostra autoestima es creix o es decau i aquí és on nosaltres hem de fer d'àrbitres dels sentiments que es generen dins nostre i no deixar que cap es dispari i pugui transformar-se en un aspecte negatiu en la construcció de la persona que volem ser.

L'èxit s'ha de veure com un regal, però no com un objectiu, ja que l'important és veure que estem lluitant i avançant cap al nostre propòsit. Per tant l'autoestima ha d'estar lligada a aquest avanç i no tant al triomf, ja que potser se n'aprèn més en un fracàs que no en un triomf. Per exemple el cas en el qual hem hagut de prendre la decisió de baixar-nos d'una via. ja sigui perquè no hem estat a l'alçada de la dificultat i això ens ha donat una lliçó d'humilitat o perquè el temps no estat favorable, donant-nos també una lliçó de paciència i resignació. Així doncs, no acabar la via potser ha estat més positiu ja que ha generat un estat dins nostre més enriquidor que no pas l'eufòria, tant gratificant, això sí, que es té quan es triomfa.

Està clar però, no ho puc negar, que el fet de triomfar amb els objectius, o sigui fer les vies desitjades, també és una senyal que anem en el camí de la superació i creixement, però que en tot cas no és el propòsit final.

L'escalada, així doncs, entre moltes altres coses, és també el camí per seguir avançant en aquest propòsit de millorar com a persona i poder arribar a tenir un major control dins d'aquest gran món interior d'emocions i pensaments que tenim dins nostre.

Jordi Renom

Khan Tengri 7.010 m

“...El Khan Tengri és una magnífica muntanya amb un bell nom...”

Amb aquesta frase descriuen els habitants de la zona la seva muntanya.

A l'antiguitat, escriptures de mapes xinesos, ja l'assenyalaven i l'anomenaven “Príncep dels Esperits”. Té una estructura piramidal, i la seva bellesa és comparable a la d'altres colossos del planeta, com el K2, l'Alpamayo, el Matterhorn, l'Ama Dablam o el Nanda Devi.

Arguments com aquests així com la dificultat tècnica i l'alçada d'aquesta muntanya, ens van fer escollir el Khan Tengri com a terreny de joc per a la nostra aventura d'aquest estiu. També van ser determinants els èxits en el Pic Lenin de l'any passat i el de ja fa alguns anys sobre el Pic Korzenevskaya, que ens van permetre anar agafant experiència i bagatge sobre muntanyes de 7.000 m.

La ruta triada va ser la Solomatov de la cara Nord.

El Tien-Shan

La ciutat d'Alma-Ata (Almaty), antiga capital del Kazakhstan, és la porta d'accés a la serralada del Tien-Shan. Des de fa molts segles es coneix l'existència d'aquesta serralada anomenada amb una paraula xinesa que vol dir “Muntanyes Celestials” i que s'allarga 1600 Km., formant una àrea de frontera entre la Xina i la C.E.I.

En realitat, aquesta cadena és el principi d'un gran recorregut de prop de 8.500 Km que, en forma d'arc, recorre el centre d'Àsia, formant successius sistemes de serralades: El Pamir, l'Indukush, el Karakorum, el Garwal, i l'Himàlaia, on es troben les majors altituds de la terra.

Crònica de l'expedició

El dia 1 d'agost arribàvem al camp base, situat a 4000 m a la morrena de la glacera nord Inylxek. El temps anava intercalant dies d'intenses nevades i fort vent amb d'altres d'una meteorologia més benigna. De tota manera, aquests dies també s'acostumaven a espatllar per les tardes i el vent era present quasi bé en tots.

I així vàrem anar equipant el camp 1 a 4.800 m i el camp 2 a 5.600 m, amb un predomini de terreny mixt, i ajudats per les cordes fixes existents en els trams més verticals. I així, pujant i baixant al camp base anàvem aclimatant fins que el dia 13 d'agost vàrem sortir del camp 2 per arribar al camp 3 a 5900 m, després de pujar al Pic Txapajev de 6.100m i tornar a baixar al coll Noroest. Aquest camp té la peculiaritat de realitzar-se en coves de gel, la qual cosa et permet no haver de pujar la tenda i, a més, et dona molta més seguretat en cas de forts vents i intenses nevades. A les coves vàrem espe-

Cara nord del Khan Tengri

rar un dia a la espera de bones condicions i el dia 16 d'agost amb un fort vent i obrint traça, però amb el cel seré, vàrem sortir tots quatre cap el cim.

Aquest tram és també molt vertical i equipat amb moltes cordes fixes. Aquí cadascú pujava segons les seves forces. Finalment el

Pedro acompanyat per un italià i jo una hora i mitja més tard, arribàvem al cim.

Pel camí havien girat cua el Paco i el José amb problemes pel fred i el cansament.

Malauradament, el Pedro, ja de baixada, es descobreix congelacions a quasi tots els dits de les mans, dificultant moltíssim el descens.

El dia següent, decidim baixar el Pedro i jo per la cara Sud, molt més fàcil (encara que més llarga i molt perillosa per les esquerdes i risc d'allaus); mentre els companys José i Paco, baixen pel Nord, desmuntant els camps d'alçada.

Després de 10 hores i 1900 m de baixada vàrem arribar al camp Base Sud d'una altra

agència, on ja estaven avisats de la nostra arribada i el Pedro va rebre les primeres atencions mèdiques.

Tres dies després, evacuat amb helicòpter fins Karkara i amb tot terreny fins Almaty, el Pedro viatjava en avió cap a Barcelona, on ahores d'ara es recupera molt favorablement de les congelacions, després de visitar periòdicament als especialistes de Saragossa, i amb una mica de sort salvarà tots els dits.

Avui, quan ja fa més un mes d'aquella experiència, encara conservo l'encant d'aquells dies. Un gran somriure continua il·luminant el meu jo interior.

Constato la vella dita que diu que fins que no has baixat de la muntanya, l'aventura no ha acabat. Es parla molt de fer el cim, però fins que no has tornat, tu no tens la muntanya; és la muntanya qui et té tu.

També reflexiono sobre les motivacions que

fan que em posi en situacions en les que el risc, la tensió i la concentració són tnt estimulants. També miro d'analitzar allò que busco a la muntanya i el que trobo.

En aquesta ocasió, he trobat companyerisme d'altíssima qualitat, contacte amb una natura salvatge i excitant, capacitat de superació i descobriment del límits insospitats de la persona.

No hi ha muntanya que valgui ni un troçet de dit (ja sabem que de muntanyes hi ha moltes, i de dits només tenim 20), però estic segur que Pedro estarà d'acord amb mi en que ara som més rics i savis que quan vàrem marxar, que hem crescut com a persones i que tenim unes més fortes relacions personals.

César Armengod i equip expedició

PATATES FREGIDES

COROMINAS S.L.

Miquel Servet, 254-256
Santa Maria, 35
Telèfon 93 460 23 36
BADALONA

escola d'idiomes FIAC Badalona s.a.
...des de 1972

www.fiacbadalona.com

c/ Lleó, 19, 2n - 93 389 30 05

Perú: Muntanyes d'insomni, país de contrastos

Tot va començar el dia 8 de Juny surtin cap al Pirineu, tenia una idea que em rutilava pel cap des de feia força temps. ¿Perquè no podia proposar al Roger d'anar a Perú enlloc d'anar als Alps com quasi cada any?. La veritat és que em feia molta il·lusió poder anar a la Cordillera Blanca a fer muntanya. Així que, un cop a Benasque vaig anar directa a buscar al nostre amic Roger. Tots el esforços van ser inútils, estava fent de control en el Rally del CEC i aquella nit la passaria dormint a sota un roc en el massís "Turbon". Que hi farem - vaig pensar, el trucaré la setmana que bé. I així ho vaig fer, el dilluns a corre-cuita vaig agafar el telèfon i el vaig trucar!!!!

- Eiii nano que tal ?
- Bé. Com anat el Rally ?
- Molt bé

Escolta, tinc una proposta, et be de gust anar a la Cordillera Blanca aquest estiu?

Doncs m'agradaria molt!!!!!!

I així va ser com ens vam engrescar amb el viatge cap a Perú. Els dos no teníem ni idea de organitzar un viatge d'aquesta magnitud, però les ganes ens podien en aquells moments, així que vam buscar un bitllet avió, vam fer els petates i cap al lindo Perú!!!

El viatge d'anada va ser tot un descobriment pels dos: aeroports, menjars d'avions, controls de duanes, taxistes desesperat per que utilitzéssim els seus serveis, ciutats, carrers i formes de viure a les que costava d'adaptar-se en menys de 48h. Però després de 2 dies de viatge (Barcelona, Caracas, Lima) i dues nits en hotels de mala mort ja ens trobàvem amb els petates a l'ombro i disposats a sortir de Lima direcció Huaraz, la capital de

l'Andinisme. La sortida de Lima va ser bestial, mai a la vida havia tingut el cor en un puny per el que estava veient, duríssim per un europeu mig aposentat en una societat tranquil·la.

Després de 8 hores de autocar ja estàvem a Huaraz, juntament amb uns companys en Carles i l'Alícia (que vam conèixer a l'autocar i que posteriorment faríem muntanya junts). Vam buscar un hotel on dormir la primera nit.

Al posar-nos ha dormir, vam dir: ¡¡¡ Per Fi !!. La primera part del viatge l'haviem passat amb èxit, estàvem a Huaraz. Amb el material a les nostres mans i plens de projectes e il·lusions per a complir.

Perdoneu que no us hagi presentat Huaraz. Huaraz a 3.090 m és el poble més gran de la regió del Ancash. A la seva esquena s'estén la Cordillera Blanca i davant seu, te la Cordillera negra d'on en l'actualitat s'està extraient or. Per el que fa al poble es caracteritzava per uns carrers plens a totes hores, gent oberta disposada a conèixer la vella Europa per paraules d'un occidental. I soroll, molt de soroll, clàxons de taxistes tot el dia en busca de algun client que li permeti pagar el taxi que s'han comprat amb tots els estalvis de la família.

Amb les idees posades en fer tres 5.000 i dos 6.000, el dia següent, ens vam llevar, hi ha mesura que va anar passant el dia i després de consulta la oficina de guies i de conversar amb dos catalans de collons (en Ramon i en Francesc), vam veure que el projectes que havíem pensat des de Barcelona eren del tot impossibles, degut que aquest any hi havia més neu de la normal i molts de seracs per caure, així que el que tocava era replantejar-se tot de nou.

Després de xerrar una estona vam decidir que marxàvem cap a la Vall de Ishinca per intentar assaltar l'Urús, l'Ishinca i si podia ser el Tocllaraju. Així que vam comprar tot el que necessitàvem per 5 o 6 dies a 4.300 m on faríem el campament base. Vam quedar d'acord amb el Jimmy, un taxista, que ens acompanyaria fins a dalt d'una pista a 3.500 m, i després, des d'allà podríem contractar unes mules que ens ajudarien a pujar els petates fins al campament base.

El dia següent, sobre las 10 començàvem a caminar cap al campament base de Ishinca. Ens quedava per endavant 800 m de desnivell amb una distància de 7 km. Això vol dir que el camí era força pla, però la dificultat s'amagava en l'altura. Feia 6 dies que havíem sortit de casa i per molt entrenament que pugéssim haver fet, caminar a 4.000 m era cansat. Amb més pena que glòria, anàvem pujant deixant enrera prats de blat sortejat per algun eucaliptus, per endinsar-nos en una vegetació de caràcter molt àrid, només colorejat per algun arbust. Després de 6 hores, el Roger de 4; vaig arribar al campament base. Aquella nit vam sopar, vam comentar la pujada i vam decidir que el dia

següent pujaríem cap a l'Urús, fins on poguéssim, per anar-nos aclimatant.

I així va transcorre el segon dia a la Vall d'Ishinca. Pujant fins a uns 5.000 m, on vam estar aturats unes 2 hores per aclimatar el cos i per després poder baixar, descansar e intentar pujar el dia següent l'Urús. Però les dues nit a 4.300m havien sigut massa dures i el matí següent, jo no estava

per masses floritures. Necessitava baixar avall perquè m'estava començant a posar malalt. Tot i així li vaig dir al Roger que tires amunt, jo l'esperava i després baixàvem cap a Huaraz. La baixa cap a Huaraz va tenir dues cares, una amable, la representava el Roger després d'haver fet el cim; i una no tan, d'un servidor, que marxava d'aquella Vall cansat, trist, sense cap cim a la butxaca i pensant que aquelles muntanyes eren massa dures.

Però després de 2 dies de descans a Huaraz tot va canviar, les ganes van tornar amb molta mes força, no podia deixar perdre un viatge com aquell lamentant-me que era massa dur fer muntanya. Així que amb l'ajuda del Roger i amb moltes ganes de fer alguna cosa maca, ens vam posar a parlar de quin seria el nou projecte que emprendríem.

Després de reflexionar varies propostes, vam pensar que el millor era dedicar un dia a intentar pujar al Pastoruri, un 5.300, que es puja fàcilment; i tenir un segon dia per preparar tot el material i per fer l'assalt al Pisco.

I així ho vam fer, vam pujar al Pastoruri amb

un obrir i tancar d'ulls, cosa que a mi em va fer marxar totes les pors sobre l'altura. Vam fer les compres pertinents d'aigua i queviures, que necessitaríem el tres dies que pensàvem dedicar al Pisco, i vam marxar cap a la Vall de Langanuco des d'on es començava el trekking.

S'ha de dir que el Pisco no és una muntanya espectacular, però les seves vistes de l'Artesonraju, Chopicalqui o dels Huascarans entre d'altres, fa que l'ascensió valgui realment la pena. Per tal de poder-la fer, es necessiten entre dos i quatre dies segons l'adaptació del cos a la altura. Nosaltres amb l'experiència tinguda a la Vall d'Ishinca, vam pensar que el millor era dedicar els màxims esforços per fer una pujada ràpida per que com menys temps estiguéssim en altura, menys desgast tindríem. I així ho vam fer, després d'un primer dia d'aproximació al campament base, venia l'hora de la veritat, la de tirar amunt i no pensar en res més que no fos en arribar a dalt, dedicar tots els esforços en fer la següent passa, la següent glopada d'aire per arribar a un cim que sempre guardarem en el nostre record, per l'esforç que ens va costar, per la emoció que vam sentir,..., per tot. L'ascensió no va ser difícil, ja que ho vam fer per la vessant més fàcil, però el que sí que requeria era estar fort mentalment ja que el saltar-nos el campament d'altura feia que l'ascensió es fes molt més llarga i passés de ser de 5 hores. Un horari normal des de el campament d'altura, a 7 h. des de el campament base. Però la veritat és que al Pisco vam estar fantàstics, vam sortir del campament base i després de serpentejar per una morrena inacabable i de remuntar fins el coll que separa el Pisco dels Huandoyos, només ens quedava l'últim llom fins al cim, per situar-nos a dalt amb menys de 6 hores, impensable.

La baixa va ser força dura, ja que las forces no estaven per masses contemplacions,

però amb 4 hores tornàvem a ser en el campament base, feliços i encara sense valorar el que havíem acabat de fer. Ara amb perspectiva i temps es valora molt més.

Van passar dos dies, un per baixar del campament base a Huaraz i l'altre per descansar i recuperar forces; i ja tornàvem a estar pensant en tornar a pujar, com som!!!!

Ara, ens volíem enfrontar amb un 6.000 m, teníem moltes ganes i després del Pisco ens trobàvem força convençuts de que podia caure un 6.000. El que no sabíem quin. Al final ens vam decantar per el Tocllaraju, a la mateixa vall d'Ishinca.

Aquest cop la pujada va ser fulminant, amb tant sols tres hores eram al campament base d'Ishinca plantant la tenda i preparant la motxilla per pujar fins el campament d'altura del Tocllaraju. Però las coses es van torçar, el temps va empitjorar de forma que ens va fer replantejar la nostra aventura de nou. A més a mitja tarda, vam haver de sortir com a bojós muntanya amunt, a rescatar tres persones que feia mes de 4 hores que no es movien de lloc i que ningú movia un dit per anar-los a buscar. Per sort, van arribar bé al campament base i vam poder dormir tots tranquils.

Al dia següent, el dia d'aproximació fins el campament d'altura, cap dels dos teníem forces per fer res, després de fer un esprint de 4300m a 4900m en menys de 50 minuts. Però amb un silenci que es podien tallar vam posar-nos les motxilles i amb la ajuda d'un portador d'altura, que havíem contractat a Huaraz. Vam començar a pujar cap al campament base de l'Ishinca situat a 5.000 m on passaríem la nit.

A final vam avortar la possibilitat del Tocllaraju, degut a que volíem sortir amb un altre cim a la butxaca, i si apostàvem pel Tocllaraju el més segur és que no l'hagués-

sim fet ja que amb el tres dies successius el cel va estar tapat.

Ja eram a 5000m preparats per afrontar el següent pic. Pel Roger el quart 5000 i per a mi el tercer. Després de dormir com dos troncs, a les 6 ens va tocar el despertador, per començar a preparar-nos per pujar el Nevado Ishinca a 5400m. Aquest cim ens va agradar molt, ja que al estar físicament adaptats vam poder gaudir del veritable espectacle de la natura amb forma de coves de gel, seracs imponents i esquerdes espectacular.

Amb unes 3 o 4 hores vam ser a dalt per poder celebrar-ho, fer-nos unes quantes fotos i gaudir una vegada més de la vista que oferien els cims de la Cordillera Blanca. En aquesta ocasió podíem veure muntanyes com el Tocllaraju (tapat), l'Urús (on el Roger uns dies abans havia fet un ascensió en solitari) o bé l'imponent Ranrapalca.

Aquell mateix dia vam baixar fins al campament base i del campament base a Huaraz per arribar a l'Hotel i dutxar-nos, afaitar-nos i poder anar a sopar com uns senyors. Ja que ens ho mereixíem després del dies que portàvem fent muntanya.

Sopant vam contar els dies i vam veure que encara ens donava temps de poder afrontar un nou 6.000 m, aquest cop es deia Chopicalqui 6.380 m però després de tants dies allunyats de la nostre gent i després de tanta muntanya, els nostres caps estaven més a Catalunya que no pas amb algun nou projecte. Ja que com tot projecte a les muntanyes de Perú requereix entregar-se amb cos i anima. Tot i així vam muntar les motxilles i al matí següent cap al Chopicalqui.

Aquest cop vam dir-nos que si fèiem la muntanya la faríem pels nostres propis medis així que no vam contractar cap guia i amb les motxilles de 35 quilos a l'esquena ens vam

posar a caminar cap al campament morrena, saltant-nos el campament base. Després d'una hora de camí passàvem pel campament base on hi havien un francesos que baixaven aquell mateix dia de fer el cim. Nosaltres vam seguir dues hores més cap amunt, però com deia abans, si el cap diu avall i les forces ja no hi són, caminar a 4500 es converteix en un calvari. Així que amb un parell de mirades ens vam dir que ja havíem fet prou i que aquella nit la dormiríem tranquil·lament al campament base per el dia següent poder baixar tranquil·lament fins a Huaraz.

Per davant ens quedaven uns dies que van ser vistos per dos primes diferents, el del Roger amb ganes de tornar a estar amb els seus i acabar un viatge que al final se li va fer llarg i per altre banda una visió totalment diferent, sense ganes de deixar enrera una realitat que fins feia 20 dies desconeixia completament. Em resistia a pensar que amb cosa de 4 dies tornaria a estar en una societat que només va amb preses, que tot és competitivitat, que la gent ja no riu i aquelles muntanyes i tota aquella gent estarien a mes de 10.000 quilometres.

Però a la vida com a la muntanya s'ha d'anar cap on et porta el camí i el camí ara ens portava cap a casa, cap al nostre país, Catalunya.

Jordi Bel

Besiberri. Punta Passet 3.002 m

L'alba s'està trencant. Xiula el vent, tramuntana al matí, xaloc ahir a la tarda. Aquesta és la música monòtona del bosc, perquè avui plou i els ocells no canten.

En acabar el bosc, s'estenen els pendents i contraforts careners amb amples camps de falgueres i carlines que van disminuint amb frondositat a mesura que el terreny s'enlaira. Més amunt, acabades les falgueres, encara sobresurt alguna carlina aïllada faltada de força per acabar de créixer, fent esforços impotents per obrir-se pas pel mig de les pedres. Un rajolí d'aigua a la pleta del Pi, ben aprofitat pels pastors de la comarca és l'última font que es troba. Cal omplir la cantimplora i fer provisió com els camells; de tornada, si s'aixeca el dia, el sol serà fort i moltes vegades les abelles tenen reunió comunitària al voltant del rajolí. Possiblement el foraster no fora ben rebut.

El Besiberri és un massís relativament jove, si el comparem amb la resta de muntanyes dels Pirineus, dos-cents milions d'anys pel cap baix, era mesozoica (secundària), les

muntanyes frontereres sobrepassen els cinc-cents. La roca granítica, per tant, es manté ferma i permet ascensions agosarades.

Pujant, el terreny perd frondositat, i més amunt sols hi ha herba arranada, són les clàssiques pendents enterrossades de materials mig recoberts pel prat, que també aniran aïllant-se per deixar pas als rocs esmicolats, simètricament allargassats i malmesos per la força destructora de la pluja, les glaçades i els llamps. Prop del cim només la roca sola, fragmentada, feta bocins, forma la tartera que ja no s'acabarà gairebé fins a d'alt.

Un exèrcit incontrolat de mosques fa vida als prats, prop de l'estany Gemenes de Baix, perquè s'alimenten de les restes orgàniques generosament escampades pels ramats. Oportunament, semblen trobar plaer en seguir l'excursionista muntanya amunt, volant insistentment al seu voltant com satèl·lits impertinents, que l'acompanyen fins allà on faci falta.

El coll d'Avellaners és l'antípoda del coll de la Peyta, dues esclotxes que senyalen els confins extrems de la geografia central dels Besiberri. És estret, diminut i pedregós, però permet plantar-hi una tenda per programar un assalt al cim a punta d'alba. Aquest que us escric així ho ha fet, evidentment no va dormir.

El cim de la Punta Celestin Passet, 3002 metres, desert, sobri, aixeca la testa pel damunt de tota la riquesa forestal que té sota d'ell. La part més alta que domina la vall està desproveïda d'ornaments materials. No li fan falta perquè els té tots al seus peus. És el punt més elevat de la carena del Besiberri del sector sud, l'últim queixal que tanca la cresta dentada dels tres mils. Déu n'hi do,

en Celestin, assolir-lo el 1882 saltironant precàriament per aquesta cresta dentegada de granit, amb dificultats de tercer grau.

És el punt més meridional de la muntanya, punxegut, solitari, que en arribar al lloc més alt s'agermana amb els núvols apunt per tocar el cel, i que amb una curta estirada de coll hi arribaria. Al davant hi té el Comaloformo, compartint ambdós una entallada bretxa que els separa, potser amb un cop de roc tocaria el cim, però la travessa Passet-Comaloformo requereix un esforç tècnic a considerar, cal portar corda.

Quietud, serenor, silenci absolut, els transeünts de motxilla solen anar a altres punts més alts del massís, menyspreant aquest germà petit. Millor.

A migdia, el Besiberri sol ser visitat per la boira que entra arrossegada pels vents del nord.

—Boira, boira. No et dones compte de l'inútil de la teva presència?.

Allà baix, al fons de la vall, a tocar l'estany Gemenes de Baix, surten uns lladrucs quasi imperceptibles d'un gos d'atura que s'escarrassa per comprimir el ramat del seu amo dins un tancat improvisat de troncs prop del planell del Pla de la Cabana, l'anomenada Pleta del Pi.

Tornant cap avall, mitja dotzena de vaques que pasturen prop de la font del Pla de la Cabana, on l'herba és més verda, miren de reüll —que és com solen mirar les vaques— desconfiant del foraster, movent cerimoniosament la cua per intentar, sense gens d'èxit, foragitar el moscam impertinent que festeja els culs llaminers d'aquest bestiar. Prop de la font hi ha la cova del Pla, a tocar el camí que puja a l'estany Gemenes, pot servir d'aixopluc però desconfieu perquè no es pot comparar pas amb una tenda iglú.

Els animals segueixen remugant mentre un gosset petaner s'esgargamella bordant al seu voltant tractant de fer valer la seva poca autoritat. De tant en tant una vaca que perd la paciència li dona un cop de peu que el fa rodar uns quants metres avall. Però ell torna seguidament a la seva feina, que per això rep els beneficis de l'amo.

El planell del Pla de la Cabana és un altiplà a 1900 metres, que Déu va crear per plantar-hi les tendes, a recer de la tramuntana que llisca per la gelera dels Besiberri i baixa fresca cap al sud. Camp base alternatiu d'aquest itinerari. S'hi puja bé des de les Termes romanes de Boí. Planteu la tenda cap al tard, perquè els forestals controlen els acampadors furtius.

Dades a considerar

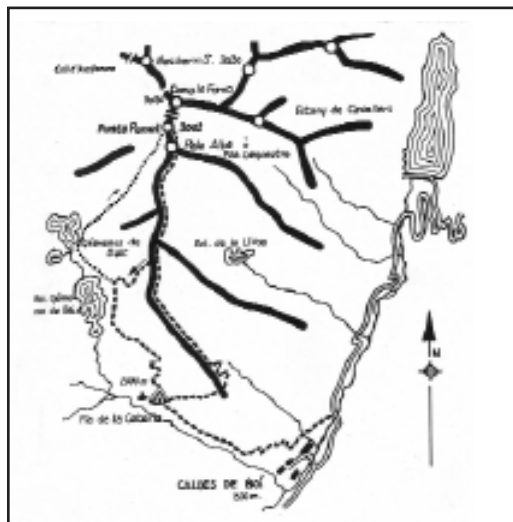
La Punta Passet no és un cim per passarells. Es pugi per on es pugi la corda no farà nosa. A la part alta l'itinerari és més aviat intuïtiu.

En el descens, des del cim fins al Pla de la Cabana, una hora i mitja. Del Pla de la Cabana a Caldes, pel barranc de la Sallent, s'hi arriba amb tres quarts ben bons, potser menys, si aneu a pas de cabirol.

Mil cinc-cents metres de desnivell separen les cotes màximes, entre el cim Passet i Boí. És un altre dels Tres Mil començat i acabat a peu de cotxe, per qui tingui ganes de suar.

Només hem calculat la baixada. La remuntada dependrà de les cames, que si ho feu amb entusiasme hi poden caure unes quatre hores. L'ascensió no pot defraudar als apassionats d'una ruta alpina, pirinenca per excel·lència.

Com deia un entusiasta col·leccionador de cims pirinencs, "a cada nova cartografia em dóna la impressió que totes les muntanyes s'abaixen, catalogant i descatalogant alça-

des no arribaré a saber mai quants tresmils he fet en ma vida”.

Siguin quines siguin les estadístiques, la Punta Passet ha estat considerada des de sempre un cim de tres mil metres. No hi ha res més relatiu que el resultat de mesurar muntanyes, fins hi tot l'Everest és motiu qüestionable cada vegada que els ginys

tecnològics pretenen aportar nous resultats de la seva l'alçada. El fet és que no existeixen aparells que mesurin directament l'altura de les muntanyes amb la precisió que caldria. La Punta Passet seguirà sent un Tres Mil començat a peu de carretera.

Jaume Suñol i Sampere

Quadre d'alçades

Besiberri Nord	Sud	Comaloformo	Passet	
3004	3028	3028	3003	Club Alpin Français (1929 – 1933)
3014	3030	3030	3002	Institut Geogràfic i Estadístic (1951)
3014	3030	3030	3002	Editorial Montblanc CEC (1971)
3014	3030	3033	3002	Instituto Geográfico Catastral (1985)
3015	3017	3033	2929	Institut Cartogràfic de Catalunya (1996)
3015	3024	3029	2998	Servei Cartogràfic de l'Exèrcit (1998)

Una part de la cresta dels Besiberris.

Laboratoris Rayt, s.a.

Garriga, 188-200 - Apt. de C. 39 - 08910 BADALONA - ESPANYA
 Tel. 93 460 78 20* Fax. 93 383 63 56
 Fax vendes 93 388 06 82 - C.I.F. N.º A-60-106382
 E-mail: info@rayt.com - Internet: http://www.rayt.com

COLES - ADHESIUS - SEGELLADORS - VERNISSOS - PINTURES

Els Eristes

Durada: 10-12 hores

Dificultat: Alta

Desnivell: Acumulat prop de 4.000 metres.

Descripció de l'itinerari

Ja feia temps que no sortia i em van invitar a anar a pujar els Eristes, nom que només associava a una vall. Vaig donar una ullada a internet i sense haver paït massa a on ens adreçàvem em vaig decidir a fer la sortida. M'agrada sortir de tant en tant sense haver de fer la feina de buscar lloc i acompanyants, però és ben cert que ho vaig fer ignorant on em posava.

Com autèntics consumidors de muntanya, com diu un bon amic meu, vàrem sortir un divendres a mitja tarda, un heterogeni grup de deu temeraris muntanyencs, per fer una sortida llampec en un dissabte. Una vegada arribats al Pla d'Urgell vàrem agafar l'autopista transversal sense peatge dels depredadors dels Pirineus o sigui Balaguer, Alfarràs, Benabarre, Graus i amunt direcció Benasc fins arribar a Castejón de Sos on vem fer "parada y fonda" al confortable alberg de "El Pájaro Loco" que no és gens car i és una bona base d'operacions per fer diferents ascensions per la zona de l'entorn dels Aneto-Posets. La intensa jornada, de la què a continuació faig cinc cèntims, començava amb el toc de diana a dos quarts de cinc de la matinada.

Sortint de Castejón de Sos hi ha una desviació cap al poble de Chia, i una vegada creuat aquest petit poble, hi ha una pista de terra i sorra que es troba en un estat força acceptable. Aquesta costeruda pista cal seguir-la al llarg d'aproximadament dotze quilòmetres. Hi ha trams d'aquest camí que

es troben fets de formigó.

Dos-cents metres abans d'arribar al coll de Sahún, a uns 2.000 metres d'altura, surt a la dreta una pista de muntanya, punt on deixarem el cotxe. Tot seguint aquest camí farem un desnivell de baixada d'uns dos-cents metres i en 45 minuts arribarem a la cascada del barranc de Surri, prop d'una cabana paridera d'un gran ramat d'ovelles. Mirant frontalment la cascada, a la dreta, surt un corriol que la supera i ens porta a una zona de pastures. Una mica més amunt trobarem un replà de gespa, prop d'un primer ibón i amb poc temps arribarem a l'ibón de Barbarisa (2.315 m). Finalment, bastant més alt, trobarem un quart anomenat ibón glaçat de Barbarisa o Chelau, que és el que tanca el circ muntanyenc, refugi de petits ramats d'isards.

El circ està tancat per grans parets i sembla impossible poder superar aquella barrera rocallosa. Vorejant l'últim ibón per la dreta cal trobar les fites que s'enfilen per la gran paret que tenim al davant. Una llarga grimpada condueix fins a una xemeneia força perillosa on cal anar amb molt de compte degut a la roca descomposta i on és recomanable portar el casc posat per a evitar accidents. Finalment arribarem al petit coll que facilita el pas a l'altre vessant, vall de l'Aigüeta de la Vall que presenta grans desprendiments.

Aquest estret i rocós pas es troba enmig de l'Eriste Sud i el Central. A partir d'aquest moment és qüestió d'estudiar molt bé la forma més econòmica d'estalvi de forces per fer l'ascensió dels tres Eristes. Una possibilitat és vorejar, cap a la dreta, per buscar el llom de l'Eriste Sud. Una vegada a dalt es pot baixar prop del coll fent un ràpel d'uns quinze metres, anant en compte ja que la desgrimpada per a arribar al punt del ràpel

és molt àeria. Hi ha tot un seguit de cintes posades a una roca per fer l'anclatge de seguretat i baixar. Evidentment es pot tornar enrere pel mateix camí del llom del cim sud.

Per buscar el punt d'inici de la pujada al cim Central cal anar a un petit coll molt proper al primer i passar a l'altre vessant amb vistes a l'ibón Chelau, posteriorment cal anar girant una mica a la dreta per una xemeneia, també ben perillosa, i en pocs minuts s'arriba al cim. Cal tornar per la mateixa xemeneia al coll i tornar de nou a la vall de l'Aigüeta de la Vall.

Per fer l'aproximació al cim nord s'ha de flanquejar cap a l'esquerra enmig de grans desprendiments i anar perdent altura a mesura que ens aproximem al cim Nord, en un passeig bastant feixuc. De mica en mica s'ha d'anar buscant l'inici de la pujada, cal girar una mica a l'esquerra per la part oposada del cim i seguidament començar el llarg ascens, no excessiu, però com que ja és el tercer cim les cames comencen a fer figa per la manca de forces. Aquest tercer cim és un magnífic mirador sobre el massís del Posets-Espadas. Una mica cap a la dreta es pot veure la serralada Aneto-Maladeta i a l'esquerra el gran massís del Monte Perdido-Cilindro-Marboré, Vignemale i la vall de Pineta.

Si es vol fer un circuit ambiciós de tornada, haurem de girar cua enrere passant de nou per davant dels Eristes Central i Sud, vorejant tot l'ampli circ i buscar un llunyà coll que passa a l'altre vall que també hem d'anar vorejant cap a la dreta. En menys de dues

Vall de Millares amb Viadós al fons.

hores arribarem al coll de la Ribereta, que cau sobre la part inicial de l'ibón llarg de Barbarisa, i a partir d'aquest punt es torna pel mateix sender de pujada, camí dels prats i baixant cap el salt d'aigua i la cabana per arribar de nou a la pista, que en forta pujada, ens portarà al cotxe.

Una alternativa molt diferent podria ser pujar el coll de la Ribereta (200 metres de desnivell) i anar pujant a l'esquerra per les crestes de la carena, dos cims abans del Comajuana, tots tres per sota dels 3.000 metres, fins enllaçar amb l'Eriste Sud, fer el ràpel, etc...

Haurem fet una jornada llarga, dura i també espectacular amb panoràmiques molt atractives sobre la part central del Pirineu, valls properes i sobretot unes vistes sobre un seguit d'ibons d'aigües de color verd i blau dormint sobre un bressol de blanques roques caigudes dels cims.

Manel Alfambra

L'àlbum del C.E.B.

Cresta Peiraforca-Roc Colom

Fondue.

Festa del Badiu

Via Estasen (Pedraforca)

Caminada de Regularitatt

Via Vixente iñoxente (Riglos)

Ascensió al Bessiberri Sud

Via SAME. Contrafort de l'Ànec

Curs d'escalada

Ferrada a Centelles

Sortida a la Costa Brava

Ermites de Badalona

Caminada de Regularitatt

Fondue.

Curs d'escalada.

Breus

Fondeu

El dissabte 21 d'abril es va celebrar el tradicional sopar anual del centre. Una fantàstica exposició dels targetons que anualment es dissenyen per recordar l'esdeveniment va servir per fer-se resó de les 34 edicions amb les que compta aquest sopar. Enguany durant el sopar es van projectar pel·lícules i diapositives de les diferents activitats realitzades durant l'any. Tanmateix, es van projectar imatges de diverses edicions de la festa de l'arbre, al l'hermita de Sant Onofre, filmades durant els anys 60 i 70.

Pere Faura Bartrolí †

Ens ha deixat per sempre el soci número 2 de la nostra Entitat.

En Pere Faura ja formava part del Centre quan aquest encara portava el nom d'Agrupació. Quan l'entitat fou dissolta imperiosament després de la guerra Civil, en Faura, junt amb altres socis, es mantingué fidel a l'activitat excursionista i Alta Muntanya, esperant el moment oportú de restablir de nou l'Entitat. Vuit anys després feien viable la nova legalització del Centre. Gràcies a ell i als que es mantingueren units amb el mateix ideal, hem arribat a consolidar el Centre més enllà de les noces de platí, camí sens dubte del centenari.

GAUDEIXI D'UN CONFORTABLE
AMBIENT FAMILIAR AMB LES
MILLORS VISTES SOBRE LA
MEDITERRÀNIA

HOTEL MIRAMAR

Santa Madrona, 60 | 08911 Badalona, Barcelona

tel. 933 840 311 | fax 933 891 627

reservas@hotelmiramar.es | info@hotelmiramar.es | www.hotelmiramar.es

CANELA

EINES I MICROFUSIÓ

Pol. Ind. "Les Guixeres"
C/ Torrent de Vallmajor, 88
08915 Badalona (Barcelona)
Tel.: 93 399 85 61 - Fax: 93 383 40 00
canela@metaltecnia.com - www.canelatools.com